

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZAVIDOVIĆIMA
ODJELJENJE U MAGLAJU
Broj: 42 1 Rs 014678 20 Rs 2
Datum:12.01.2022.godine

Općinski sud u Zavidovićima Odjeljenje u Maglaju , sudija Bradarić Seka , u pravnoj stvari tužitelja „HERCEG“ d.o.o. Maglaj, ul. Srebreničkih žrtava rata bb., kojeg zastupa punomoćnik Bašić Eldin, advokat iz Maglaja, protiv tuženih 1. Aličković Mustafe iz Zavidovića, Beše bb., 2. Mujić Edina iz Žepča, Balačići bb., 3. Hantalović Admira iz Zavidovića , Krivajska bb., i 4. Tubić Elvisa iz Gračanice, Donja Orahovica-Polje bb, koje zastupa punomoćnik Marjanović Franjo, advokat iz Žepča, ul. Prva br.78., radi naknade štete , v.p.s. 47.523,40 KM, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 13.12.2021. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženih, dana 12.01.2022.godine , donio je slijedeću

P R E S U D U

Obavezuje se prvotuženi da tužitelju isplati iznos od 957,00 KM, te **drugotuženi** da tužitelju isplati iznos od 3.984,67 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.05.2019.godine, kao dana podnošenja tužbe do isplate.

Odbija se tužitelj sa zahtjevom da se prvotuženi obaveže da tužitelju isplati iznos od 9.827,16 KM , da se drugotuženi obaveže da tužitelju isplati iznos od 4.248,19 KM, da se trećetuženi obaveže da tužitelju isplati iznos od 9.797,48 KM kao i da se obaveže četverotuženi da tužitelju isplati iznos od 9.827,16 KM, svi sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao neosnovan.

Odbijaju se tuženi sa zahtjevom kojim traže da se utvrdi da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 od 12.03.2018. godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 22. i člana 16. stav 6, da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 16. stav 5, da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017.godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 alineja 20. i član 16. stav 5, da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018. godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvisa i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineja 22 i člana 16. stav 6., te da je tuženi Aličković Mustafa zasnovao radni odnos kod tužitelja u periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine, što je tužitelj dužan priznati, kao neosnovanim.

Svaka strana snosi svoje troškove postupka .

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je dana 13.05.2019.godine podnio tužbu protiv tuženih. U tužbi navodi da je prvotuženi bio zaposlenik tužitelja na radnom mjestu vozač teretnih motornih vozila od 12.03.2018. do 05.10.2018. godine kada mu je prestao radni odnos zbog kršenja obaveza iz radnog odnosa odnosno samovoljnog napuštanja radnog odnosa od strane tuženika. Članom 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme obavezao se tuženi da isplati tužitelju iznos od 5.000,00 KM na ime troškova obuke u slučaju prijevremenog otkaza. Ujedno, članom 16. navedenog ugovora tuženi se obavezao da će u slučaju iznenadnog otkaza sa njegove strane naknaditi tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona koje se u praksi ogledaju u tzv. "ležarini kamiona" koja po danu (auto-dan) u prosjeku iznosi 300,00 KM, odnosno za 20 radnih dana nekorištenja kamiona zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka iznosi 6.000,00 KM, koliko u prosjeku iznosi i izgubljena dobit u dvije prosječne realizacije kamiona. Ujedno, zbog štete koju je tuženi pričinio na ogradi firme u Trevoliju u Italiji „ Triglav osiguranje” d.d. Podružnica Zenica obavijestilo je tužitelja da će u naredne tri godine imati gubitak bonusa pri osiguranju u ukupnom iznosu od 957,00 KM , što za tužitelja također predstavlja štetu u vidu umanjenja njegove imovine a koju štetu je pričinio prvotuženi. Drugotuženi je bio zaposlenik tužitelja na radnom mjestu vozač teretnih motornih vozila od 12.10.2015. do 16.10.2018. godine kada mu je prestao radni odnos zbog kršenja obaveza iz radnog odnosa odnosno samovoljnog napuštanja radnog odnosa od strane tuženika. Članom 4. stav 1. alineja 1. Ugovora o radu na određeno vrijeme obavezao se tuženi da će da odgovara, čuva i radi na redovnom održavanju vozila u protivnom će svu nastalu štetu prouzrokovanu nestručnim i nesavjesnim rukovanjem nadoknaditi. Drugotuženi je tužitelju u nekoliko navrata svojom nepažnjom pričinio štetu oštetivši tako nekoliko puta prikolicu za kamion te jednom i sam kamion (vučno vozilo). Na taj način pričinjena šteta koja je podrazumjevala popravke same prikolice i kamiona (vučnog vozila) iznosila je do sada ukupno od 7.566,40 KM po profakturama u prilogu. Dakle, članom 16. navedenog ugovora tuženi se obavezao da će u slučaju iznenadnog otkaza sa njegove strane naknaditi tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona koje se u praksi ogledaju u tzv. "ležarini kamiona" koja po danu (auto-dan) u prosjeku iznosi 300,00 KM, odnosno za 20 radnih dana nekorištenja kamiona zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka iznosi 6.000,00 KM, koliko u prosjeku iznosi i izgubljena dobit u dvije prosječne realizacije kamiona.Trećetuženi je bio zaposlenik tužitelja na radnom mjestu vozač teretnih motornih vozila od 13.09.2017. do 14.03.2018. godine godine kada mu je prestao radni odnos zbog kršenja obaveza iz radnog odnosa odnosno samovoljnog napuštanja radnog odnosa od strane tuženika. Članom 4. stav 1 . alineia 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme obavezao se tuženi da isplati tužitelju troškove obuke u slučaju prijevremenog otkaza koji u praksi tužitelja i ugovorima zaključenim sa

drugim zaposlenicima iznose 5.000,00 KM. Ujedno, članom 16. navedenog ugovora tuženi se obavezao da će u slučaju iznenadnog otkaza sa njegove strane naknaditi tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona koje se u praksi ogledaju u tzv. "ležarini kamiona" koja po danu (auto-dan) u prosjeku iznosi 300,00 KM, odao za 20 radnih dana nekorištenja kamiona zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka iznosi 6.000,00 KM, koliko u prosjeku iznosi i izgubljena dobit u dvije prosječne realizacije kamiona. Četverotuženi je bio zaposlenik tužitelja na radnom mjestu vozač teretnih motornih vozila od 23.10.2018. do 15.04.2019. godine kada mu je prestao radni odnos zbog kršenja obaveza iz radnog odnosa odnosno samovoljnog napuštanja radnog odnosa od strane tuženika. Članom 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme obavezao se tuženi da isplati tužitelju iznos od 5.000,00 KM na ime troškova obuke u slučaju prijevremenog otkaza. Ujedno, članom 16. navedenog ugovora tuženi se obavezao da će u slučaju iznenadnog otkaza sa njegove strane naknaditi tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona koje se u praksi ogledaju u tzv. "ležarini kamiona" koja po danu (auto-dan) u prosjeku iznosi 300,00 KM, odnosno za 20 radnih dana nekorištenja kamiona zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka iznosi 6.000,00 KM, koliko u prosjeku iznosi i izgubljena dobit u dvije prosječne realizacije kamiona-usluge prijevoza. Uzimajući u vidu sve izloženo tužitelj predlaže sudu da na temelju odredbi člana 89. i 90. Zakona o radu, ukoliko su ispunjeni uvjeti i zbog propuštanja donese presudu kojom se obavezuje prvotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 11.957,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezuje se drugotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 13.566,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja, obavezuje trećetuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 11.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezuje se četverotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 11000 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Na pripremnom ročištu ostaje kod navoda iz tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva.

Na glavnoj raspravi zahtjeva da se donese presuda kojom se obavezuje prvotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 10.784,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezuje se drugotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 8.232,86 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezuje se trećetuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.797,48 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od

dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezuje se četvrtotuzeni da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.827,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

U odgovoru na tužbu tuženi su osporio tužbeni zahtjev tužitelja i to prvotuzeni u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva iz slijedećih razloga jer je ništavna odredba člana 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 02-03/18 od 02.03.2018. godine, tj. u suprotnosti sa odredbom člana 94. stav 1, pod f. 104. Zakona o radu, te općim načelima i zaštiti minimuma prava utvrđenih u: Konvencijom MOR-a 158 i Konvenciji MOR-a 135: Evropskoj socijalnoj povelji, sekundarnim izvorima pravnog sistema EU. Dakle, shodno citiranim pravnim propisima radnog zakonodavstva temeljno je pravo radnika da radnici u preduzećima moraju uživati djelotvornu zaštitu od svakog za njih štetnog postupka uključujući otkaz. Prvotuzeni je upravo koristeći navedena opća načela i minimum prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima naspram tuženog, neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva transportne jedinice koje je prvotuzeni dužio prilikom obavljanja poslova vozača u međunarodnom prijevozu, ne isplate akontacija prilikom angažiranja prvotuzenog na poslovima u inozemstvu i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 19.10.2018. godine. U momentu podnošenja zahtjeva prvotuzeni se nalazio na bolovanju. Međutim, tužitelj je odredbom člana 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 0203/18 od 02.03.2018. godine uvjetovao pravo radnika da traži raskid ugovora, odnosno da otkaže ugovor o radu, isplatom iznosa od 5.000,00 KM, što proizilazi iz tumačenja iste odredbe Ugovora. Zbog navedenog razloga ponavlja da odredba člana 4, stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 02-03/18 od 02.03.2018. godine je ništavna. Prvotuzeni opreza radi ističe i da tužitelj nije prvotuzenog obučavao i da je prvotuzeni prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio sve dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača koju je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa. Takođe tužitelj nije zbog interesa i neznanja prvotuzenog organizirao duplu posadu sa drugim zaposlenikom profesionalnim vozačem tužitelja, nego upravo obrnuto, tužitelj je zbog vlastite dobiti i koristi ponekad organizirao duple posade samo kako bi mogao odraditi povratnu turu, tj. prijevoz robe iz inozemstva u Bosnu i Hercegovinu sa istom posadom. Da tužitelj nije angažirao duple posude očigledno je da prvotuzeni ne bi mogao sam izvršiti povratnu turu u ugovoreno vrijeme prema kupcima tužitelja i da ne bi niti mogao ostvariti prihod-korist po tom osnovu. Jedan vozač shodno pravilima o odmorima mora praviti pauze u radu transportne jedinice i ne bi mogao stići na utovar povratne ture u vrijeme kada je ugovoreno. Dakle, tužitelj nije imao nikakvu štetu što je organizirana dupla posada, nego dapače zbog takve organizacije u radu (dupla posada) imao je dobit, odnosno ostvario je korist. Prvotuzeni je istakao da tužitelj nije dokazao visinu potraživanja po članu 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 02-03/18 od

02.03.2018. godine, a koju prvotuženi u cijelosti osporava .Na samo što tužitelj iznos štete po osnovu izgubljene koristi tzv. ležarine potražuje bez valjanog pravnog osnova-ništavne odredbe čl. 16. stav 5. Ugovora, nego visinu štete nije ni dokazao, a ista je paušalno određena. Naime, tužitelj predmetnom tužbom od drugotuženog traži isplatu naknade štete po osnovu izgubljene koristi, tzv. ležarine zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka u iznosu od 6.000,00 KM, ali u Odluci o prestanku ugovora o radu, broj: 14-03718 od 19.10.2018.godine, nije utvrdio obvezu prvotuženog da odradi otkazni rok, zbog čega je odluka o prestanku ugovora o radu nezakonita, te u konačnici iz istog razloga i zahtjev za isplatu štete neosnovan, jer kako će prvotuženi odraditi otkazni rok kada to tužitelj od njega nije ni tražio. Prvotuženi je cijelosti osporio pravni osnov i visinu štete po osnovu navodne štete koja se dogodila u Italiji na ogradi firme u Treviolu u ulici De Gasperi 16 Bergamo, jer se navedeni štetni događaj nije ni desio niti je uz dopis Triglav osiguranja od 26.02.2019. godine dostavljen bilo kakav obračun, materijalni dokazi ili slično, a iz kojih bi se moglo zaključiti vjerovatnoća u budućoj šteti po osnovu gubitka bonusa. Takode, u najbitnijem tužitelj nije dokazao da je talijanska firma po bilo kojem osnovu potraživala štetu od tužitelja, odnosno osiguravajućeg društva po polici broj 0635386. Osim toga prvotuženi je platio tužitelju predmetnu štetu (iako istu nije ni pričinio) na način da mu je tužitelj umanjio osobni dohodak za navedeni iznos što proizilazi iz platnih lista i rješenja o prestanku ugovora o radu. Prvotuženi je istakao da da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljeni koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj u tužbeom zahtjevu morao posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi, kao i po osnovu buduće štete. Drugotuženi Mujić Edin u je cijelosti osporio pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva iz slijedećih razloga jer je ništavna odredba čl. 16. stav 5. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 76-03/18 od 05.06.2018. godine, tj. u suprotnosti sa odredbom člana 94. stav 1 . pod f. i 104. Zakona o radu, te općim načelima i zaštiti minimuma prava utvrđenih u:Konvencijom MOR-a 158 i Konvenciji MOR-a 135; Evropskoj socijalnoj povelji, i sekundarnim izvorima pravnog sistema EU.Dakle shodno citiranim pravnim propisma radnog zakonodavstva temeljno je pravo radnika da u preduzećima moraju uživati djelotvornu zaštitu od svakog za njih šetnog postupka, uključujući i otkaz. Drugotuženi je upravo koristeći navedena opća načela i minimum prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima naspram tuženog, neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva transportne jedinice koju je drugotuženi dužio prilikom obavljanja poslova profesionalnog vozača, ne isplati akontacija prilikom angažiranja drugotuženog na poslovima u inozemstvu i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 23.10.2018. godine, retroaktivno sa 16.10.2018. godine. Međutim, tužitelj je odredbom člana 16. stav 5. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 76-03/18 od 05.06.2018. godine uvjetovao pravo radnika da traži raskid ugovora, odnosno da otkáže ugovor o radu, isplatom štete po osnovu izgubljene koristi, tzv. ležarine u iznosu od 6.000,00 KM. Zbog navedenog razloga, ponavlja da je odredba člana 16. stav 5. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj; 76-03/1 8

od 05.06.2018. godine je ništava. Tužitelj predmetnom tužbom od drugotuženog traži isplatu naknade štete po osnovu izgubljene koristi, tzv. ležarine zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka u iznosu od 6.000,00 KM, ali u Odluci o prestanku ugovora o radu, broj: 16-03/1 8 od 23. 10.2018. godine, nije utvrdio obavezu drugotuženog da odradi otkazni rok, zbog čega je odluka o prestanku ugovora o radu nezakonita, te u konačnici iz istog razloga i zahtjev za isplatu štete neosnovan, jer kako će drugotuženi odraditi otkazni rok kada to tužitelj od njega nije ni tražio. Drugotuženi je odradio 16 radnih dana otkaznog roka, a tužitelj nije dozvolio da odradi do kraja otkazni rok zbog čega ga je prijavio policiji. Ne samo što tužitelj iznos štete po osnovu izgubljene koristi tzv. ležarine potražuje bez valjanog pravnog osnova-ništavne odredbe ugovora, nego visinu štete nije ni dokazao i ista je paušalno određena. Drugotuženi je istakao da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljene koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj morao u tužbenom zahtjevu posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Tužitelj predmetnom tužbom od drugotuženog traži i isplatu obične štete u ukupnom iznosu od 7.566.40 KM, koju drugotuženi u cijelosti osporava iz slijedećih razloga. Naime, u računu „Euro Dam Jas“ d.o.o. Lukavac, broj: 1050-1224 od 30.10.2018. godine navedene su četiri gume Michelin sa prodajnom cijenom sa PDV-o od 3.689 KM, a drugotuženi je dijelimično ošteti samo jednu gumu, koja je i dalje ostala na štepi kamiona 073 J 970, a što se tiče oštećenja koja se ogledaju u dvije površinske parnice sa strane, štetni događaj se desio 06.07.2018. godine, a priloženi račun je od 30. 10.2018. godine. U odnosu na oštećeni paletar poklopac, tužitelj je tužbi priložio predračun društva Sejari d.o.o. Sarajevo, broj: 18-010-002667 od 23.08.2018. godine, a drugotuženi ističe da je u pitanje oštećenje koje se sastoji samo od dvije površinske parnice i poklopac je ofarban od strane prvotuženog Mustafe Aličković i drugotuženog. U odnosu na oštećenje bočne strane cerade na prikolici od 15.10.2018. godine, tužitelj je u tužbi priložio predračun društva SSAM plast d.o.o, Tešanj, broj: 11-241718 od 20.11.2018. godine na iznos od 1.076,40 KM bruto, iako je u predmetnom štetnom događaju samo otpale tri kopće za kopčanje cerade, a cerada je samo zaparana i nije probijena. U odnosu na oštećenje desnog branika u iznosu od 439.57 KM bruto po računu Scania BH d.o.o. Sarajevo, broj: 96022 1 od 13.03.2019. godine drugotuženi je istakao da nije pričinio istu štetu, jer u tom periodu nije ni radio kod tužitelja. Oštećenje poklopca maske lijeve, drugotuženi je platio tužitelju na način da mu je tužitelj umanjio osobni dohodak za navedeni iznos, što proizilazi iz platnih lista i rješenja o prestanku ugovora o radu.

Trećetuženi Hantalović Admir je u cijelosti osporio pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva iz slijedećih razloga jer je ništavna odredba čl. 4. stav 1. alineja 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 08-03/17 od 13.09.2017. godine, tj. u suprotnosti sa odredbom člana 94. stav 1. pod f., 104, Zakona o radu, te općim načelima i zaštiti minimuma prava utvrđenih u Konvencijom MOR-a 158 i Konvenciji MOR-a 135;

Evropskoj socijalnoj povelji, i sekundarnim izvorima pravnog sistema EU.

Dakle, shodno citiranim pravnim propisima radnog zakonodavstva temeljno je pravo radnika da radnici u preduzećima moraju uživati djelotvornu zaštitu od

svakog za njih štetnog postupka, uključujući i otkaz. Trećetuženi je upravo koristeći navedena opća načela i minimum prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima naspram ovog tuženog neosnovanom umanjenju plaća zbog navodno prekomjerne potrošnje motornog goriva transportne jedinice koju je trećetuženi dužio prilikom obavljanja poslova vozača u međunarodnom prijevozu, ne isplate akontacija prilikom angažiranja trećetuženog na poslovima vozača u inozemstvu i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 14.04.2018. godine zbog teže povrede radne discipline, tj. odsustva sa posla bez opravdanog razloga sa danom prestanka radnog odnosa retroaktivno od 04.04.2018. godine - bez poštivanja otkaznog roka po članu 97. stav I. Zakona o radu. Međutim, tužitelj je odredbom čl. 4. stav 1. alineja 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/1 7 od 13.09.2017. godine uvjetovao pravo radnika da traži raskid ugovora, odnosno da otkaz ugovor o radu, isplatom iznosa od 5.000,00 KM.

Zbog navedenog razloga odredba čl. 4. stav 1. alineja 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 08-03/17 od 13.09.2017. godine je ništavna. Trećetuženi opreza radi ističe i da tužitelj nije trećetuženog obučavao za profesionalnog vozača i da je prvotuženi prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio sve dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača koju je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa. Takode tužitelj nije zbog interesa i ne znanja trećetuženog organizirao duplu posadu sa drugim zaposlenikom profesionalnim vozačem tužitelja, nego upravo obrnuto, tužitelj je zbog vlastite dobiti i koristi ponekad organizirao duple posade samo kako bi mogao odraditi povratnu turu, tj. prijevoz robe iz inozemstva u Bosnu i Hercegovinu sa istom posadom. Da tužitelj nije angažirao duple posade očigledno je da trećetuženi ne bi mogao sam izvršiti povratnu turu u ugovoreno vrijeme prema kupcima tužitelja i da ne bi niti mogao ostvariti prihod-korist po tom osnovu. Jedan vozač shodno pravilima o odmorima mora praviti pauze i korištenju transportne jedinice i ne bi mogao stići na utovar povratne ture u vrijeme kada je ugovoreno da je vozio sam. Dakle, tužitelj nije imao nikakvu štetu što je organizirana dupla posada, nego dapače zbog takve organizacije u radu (dupla posada) imao je dobit, odnosno ostvario je korist. Trećetuženi je istakao da tužitelj nije dokazao visinu potraživanja po članu 4. stav 1. alineja 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 02-03/1 8 od 02.03.2018. godine, a koju trećetuženi, osporava u cijelosti. Ne samo što tužitelj iznos štete po osnovu izgubljene koristi tzv. ležarine potražuje bez valjanog pravnog osnova-ništavne odredbe ugovora, nego visinu štete nije ni dokazao, a ista je paušalno određena. Naime, tužitelj predmetnom tužbom od trećetuženog traži isplatu naknade štete po osnovu izgubljene koristi, tzv. ležarine zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka u iznosu od 6.000,00 KM, ali u rješenju o otkazu ugovora o radu, broj: 133-01/18 od 14.04.2018. godine je utvrđeno da se to čini zbog teže povrede radne discipline, tj. odsustva sa posla bez opravdanog razloga sa danom prestanka radnog odnosa retroaktivno od 04.04.2018. godine bez poštivanja otkaznog roka po članu 97. stav 1. Zakona o radu, po treće tuženom, tužitelj otkazom ugovora o radu nije utvrdio obavezu

trećetuženog da odradi otkazni rok, pa je zahtjev za isplatu štete neosnovan, jer kako će trećetuženi odraditi otkazni roka kada to tužitelj od njega nije ni tražio. Trećetuženi je zahtijevao od tužitelja da odradi otkazni rok, odradio je četiri dana, ali mu tužitelj nije dozvolio da do kraja odradi otkazni rok. Trećetuženi je istakao da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljeni koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj u tužbenom zahtjevu morao posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Četverotuženi Tubić Elvis u cijelosti je osporio pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva iz slijedećih razloga jer je ništavna odredba čl. 4. stav 1 alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 19-03/18 od 23. 10.2018. godine, tj. u suprotnosti sa odredbom člana 94. stav 1 . pod f., 104. Zakona o radu, te općim načelima i zaštiti minimuma prava utvrđenih Konvencijom MOR-a 158 i Konvencijom MOR-a 135; Evropskoj socijalnoj povelji, i sekundarnim izvorima pravnog sistema EU. Dakle, shodno citiranim pravnim propisima radnog zakonodavstva temeljno je pravo radnika da radnici u preduzećima moraju uživati djelotvornu zaštitu od svakog za njih štetnog postupka, uključujući i otkaz, četverotuženi je upravo koristeći navedena opća načela i minimum prava a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima naspram ovog tuženog, neosnovanom prekomjernom potrošnjom motornog goriva transportne jedinice koju je četverotuženi dužio prilikom obavljanja poslova vozača u međunarodnom prijevozu, ne isplate akontacija prilikom angažiranja četverotuženog na poslovima vozača u inozemstvu i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 19.04.2018. godine, ali istim nije utvrdio trajanja otkaznog roka a što je obaveza tužitelja. Međutim, tužitelj je odredbom čl. 4. stav 1 . alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10 2018. godine uvjetovao pravo radnika da traži raskid ugovora, odnosno da otkaže ugovor o radu isplatom iznosa od 5.000,00 KM.

Zbog navedenog razloga odredba čl. 4. stav 1 . alineja 20. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 19-03/18 Od 23. 10.2018. godine je ništavna. Četverotuženi je opreza radi istakao da tužitelj nije četverotuženog obučavao za profesionalnog vozača da je četverotuženi prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio sve dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača koju je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa. Takođe tužitelj nije zbog interesa i ne znanja četverotuženog organizirao duplu posadu sa drugim zaposlenikom profesionalnim vozačem tužitelja, nego upravo obrnuto, tužitelj je zbog vlastite dobiti i koristi ponekad organizirao duple posade samo kako bi mogao odraditi povratnu turu, tj. prijevoz robe iz inozemstva u Bosnu i Hercegovinu sa istom posadom. Da tužitelj nije angažirao duple posude očigledno je da četverotuženi ne bi mogao sam izvršiti povratnu turu u ugovoreno vrijeme prema kupcima tužitelja i da se ne bi niti mogao ostvariti prihod-korist po tom osnovu. Naime, shodno pravilima o odmorima jedan vozač mora praviti pauzu u korištenju transportne jedinice i ne bi mogao zbog pauza stići na utovar povratne ture u vrijeme kada je ugovoreno. Dakle, tužitelj nije imao nikakvu štetu što je organizirana dupla posada, nego dapače zbog takve organizacije u radu (dupla

posada) imao je dobit, odnosno ostvario je korist. Četverotuženi je istakao da tužitelj nije dokazao visinu potraživanja po članu 4. stav 1. alineja 22. Ugovora o radu na određeno vrijeme, broj: 19-03/18 od 19.03.2018. godine, a koju četverotuženi, osporava u cijelosti. Ne samo što tužitelj iznos štete po osnovu izgubljene koristi tzv. ležarine potražuje bez valjanog pravnog osnova-ništavne odredbe čl. 16. stav 5. Ugovora, nego visinu štete nije ni dokazao, a ista je paušalno određena. Što se tiče isplate naknade štete po osnovu izgubljene koristi. tzv. ležarine zbog iznenadnog otkaza i nepoštivanja otkaznog roka u iznosu od 6.000.00 KM, ali u odluci o otkazu ugovora o radu od 19.04.2018. godine tužitelj nije utvrdio obavezu četvero tuženog da odradi otkazni rok, iako je to četverotuženi tražio, pa je zahtjev za isplatu štete neosnovan, jer kako će četverotuženi odraditi otkazni rok kada to tužitelj od njega nije ni tražio. Četverotuženi je istakao da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljeni koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj i tužbenim zahtjevu morao posebno odrediti taj vid štete.

Podneskom od 05.08.2020. godine tuženi podnose protivtužbu i navode da je odredbom čl. 12. i 15. Zakona o obligacionim odnosima propisano da su strane u zasnivanju obligacionih odnosa i ostvarivanju prava i obaveza iz tih odnosa dužne da se pridržavaju načela savjesnosti i poštenja. U zasnivanju dvostranih ugovora strane polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja. Zakonom o obligacionim odnosima predviđena su dva osnovna principa obligacionog prava, a to su načelo autonomije volje i načelo savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja se suprotstavlja načelu autonomije volje i ono je u zakonu postavljeno imperativno, jer je propisano da su strane dužne da se pridržavaju ovog načela. Navedena dužnost obuhvata period prije zasnivanja obligacionog odnosa, za vrijeme trajanja i period nakon ostvarivanja prava i obaveza iz tih odnosa. Ono obavezuje obje ugovorne strane.

Ovo načelo prostire se kroz cijeli Zakon o obligacionim odnosima i iz ovog načela derivira i načelo jednake vrijednosti uzajamnih davanja. Dvostrani ugovori se zasnivaju sa idejom razmjene, odnosno razlog, osnov, kauza činidbe jedne strane je protivčinidba druge strane. Iz navedenog razloga polazi pretpostavka da u zasnivanju dvostranih ugovora strane polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, odnosno da između prestacija obje ugovorne strane mora postojati ekvivalencija uzajamnih davanja. Ekvivalentnost predstavlja objektivnu srazmjeru između dobara i ispoljava se u novčanom ekvivalentu na čije formiranje utiču različiti faktori. Ekvivalencija u uzajamnim prestacijama ne predstavlja prostu razliku u tržišnoj cijeni ona se tretira kao očigledna nesrazmjera u uzajamnim prestacijama i tek kao takva postaje suprotna citiranoj imperativnoj odredbi. Tužitelj je sa tuženim zaključio ugovor o radu, pa je tako odredbom člana 4. Ugovora propisano da se zaposlenik obavezuje ispoštovati ugovor o radu u njegovom ukupnom trajanju na koji je određen, tj. na tri godine, a u suprotnom ako zaposlenik samovoljno da otkaz obavezuje se da poslodavcu snese troškove obuke koji je poslodavac imao prilikom njegove obuke (obučavanje vozača, upoznavanje sa kamionom, radom i rukovanjem kamiona, upućivanje na put u duploj posadi sa drugim zaposlenikom - profesionalnim

vozačem). u iznosu od 5.000.00 KM. sa izuzetkom kod trećetužnog gdje nije naveden iznos. Nadalje odredbom člana 16. ugovora o radu propisano je da u slučaju iznenadnog otkaza, otkaza zaposlenika bez poštivanja otkaznog roka, odnosno kada zaposlenik nenajavljeno da otkaz i time prestane sa svojim radnim obavezama i zadacima, ne dovršavajući započete poslove, dužan je nadoknaditi štetu poslodavcu u iznosu od dvije prosječne realizacije "kamiona" usluge prijevoza, u suprotnom poslodavac može uz suglasnost radnika ili na osnovu izvršne sudske presude svoje potraživanje naplatiti uskraćivanjem isplate plaće ili dijela naknade plaće (član Pravilnika o radu i član 82. stav 1. ZOR). Nakon zaključenja ugovora tužitelj nije obučavao tužene kao vozače niti je po tom osnovu imao bilo kakve troškove i izdatke u vezi sa obukom odnosno školovanjem, jer su tuženi prilikom zasnivanja radnog odnosa tužitelju priložili dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača Ministarstva komunikacija i prometa BiH. Takođe, tužitelj nije zbog interesa i neobučenosti tuženih organizirao duplu posadu sa drugim zaposlenikom profesionalnim vozačem tužitelja, nego upravo obrnuto, tužitelj je zbog vlastite dobiti i koristi ponekad organizirao duple posade kako bi mogao odraditi povratnu turu, tj. prijevoz robe iz inozemstava u Bosnu i Hercegovinu, sa istom posadom. Da tužitelj nije angažirao duple posade radi obuke tuženih jedan vozač ne bi mogao sam izvršiti povratnu turu u ugovoreno vrijeme prema kupcima tužitelja, a tada tužitelj ne bi ostvario prihod, odnosno korist. Naime, jedan vozač po pravilima o odmorima mora praviti pauze u radu kamiona i ne bi mogao stići na utovar povratne ture u vrijeme kada je ugovoreno. Dakle, tužitelj nije imao nikakve izdatke u slučajevima kada je organizirana dupla posada. Dapače zbog takve organizacije u radu ostvarivao je dobit. odnosno ostvario je korist. Tuženi su istakli da tužitelj nije vršio obuku tuženih niti je po tom osnovu imao bilo kakve izdatke, pa potraživanje tužitelja po ovom osnovu, nije u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja propisanog imperativnom pravnom odredbom iz čl. 12. ZOO-a. Tuženi nañaze da je spornim ugovorima povređeno i načelo ekvivalencije uzajamnih davanja u obligacionim odnosima takođe propisano imperativnom pravnom normom iz odredbe čl. 15. ZOO-a. Odredbom čl. 103. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da ugovor koji je protivan prinudnim propisima, javnom poretku ili dobrim običajima ništav je ako cilj povređenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Da bi jedan obligacioni ugovor proizvodio pravna dejstva potrebno je da se ispune uvjeti koji se zahtjevaju zakonom za njegov nastanak. Ukoliko u momentu zaključenja ugovora nedostaje jedan od uvjeta potrebnih za njegovu punovažnost takav ugovor ne proizvodi pravno dejstvo. S obzirom da je sankcija ništavosti ugovora sredstvo pomoću kojeg se spriječava dejstvo ovakvih ugovora propisana je najstroža građansko-pravna sankcija i ona podrazumjeva da ovi ugovori ne proizvode pravno dejstvo retroaktivno (ex tunc), odnosno smatra se da ugovor sa ovakvom sadržinom nije ni nastao. Imajući u vidu da su navedeni ugovori o radu suprotni imperativnim odredbama iz čl. 12. i 15. Zakona o obligacionim odnosima, to se ima smatrati da ovakvi ugovori ne proizvode pravno dejstvo jer su ništavni u skladu sa citiranom odredbom Zakona, pa kako se ima smatrati da on nije ni nastao tužitelj

ne može po osnovu spornih odredbi ni tražiti isplatu navedenih iznosa. Osim toga, predmetni ugovori o radu su ništavni i iz razloga što su suprotni imperativnim pravnim normama iz odredbi člana 94., 99. i 104. Zakona o radu, budući da je poslodavac uvjetovao otkaz ugovora o radu sa isplatom navodnih troškova obuke tuženih, što se detaljno obrazlaže u slijedećem tačkama izlaganja odgovora na tužbu.

Ad2. Ugovori o radu između tužitelja i tuženih su ništavni i u dijelu ugovorene kazne, tj. ugovaranja obaveze za tužene, da u slučaju otkaza ugovora o radu tužitelju isplate ugovorenu kaznu u visini od dvije prosječne realizacije „kamiona” usluge prijevoza. Naime, odredbom člana 94. stav 1, pod f. Zakona o radu propisano je da ugovor o radu prestaje i otkazom ugovora o radu. Nadalje, odredbom člana 99. stav 1. Zakona o radu propisano je da radnik može otkazati ugovor o radu bez obaveze poštivanja otkaznog roka, u slučaju da je poslodavac odgovoran za prijestup ili povredu obaveza iz ugovora o radu, a koji su takve prirode da ne bi bilo osnovano očekivati od radnika da nastavi radni odnos. Odredbom člana 104. stav 1. Zakona o radu propisano je da se otkaz daje u pisanoj formi. Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o radu propisano je da otkazni rok ne može biti kraći od sedam dana u slučaju da radnik otkazuje ugovor o radu, ni kraći od 14 dana u slučaju da poslodavac otkazuje ugovor o radu. (2) Otkazni rok počinje da teče od dana uručenja otkaza radniku odnosno poslodavcu. Pravo otkaza ugovora o radu propisano je i slijedećim propisima: Konvencijom MOR-a 158 i Konvenciji MOR-a 135 Evropskoj socijalnoj povelji. Dakle, shodno citiranim propisima radnog zakonodavstva proizilazi da je temeljno pravo radnika da uživaju djelotvornu zaštitu od svakog za njih štetnog postupka uključujući i otkaz. Tuženi su upravo koristeći navedena opća načela i minimuma zagaraniranih prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima, neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva transportne jedinice koje su dužili prilikom obavljanja poslova profesionalnog vozača, ne isplati akontacija prilikom angažiranja na poslovima vozača u inozemstvu i drugo, podnijeli zahtjeve za raskid ugovora o radu. Međutim, tužitelj je spornom odredbom ugovora o radu na određeno vrijeme uvjetovao pravo radnika da traži raskid ugovora, odnosno da otkazu ugovor o radu isplatom ugovorene kazne u visini od dvije prosječne realizacije „kamiona” usluge prijevoza u iznosu od po 6.000.00 KM.

Ad3. Tužbeni zahtjevi su neosnovani i iz razloga što iznos od 6.000,00 KM. po obračunu 20 dana po 300.00 KM nije određen ugovorom. Naime, u ugovorima o radu propisana je „kazna” u visini dvije prosječne realizacije „kamiona” usluge prijevoza. Dakle samo dvije ture, a ne dvadeset tura u mjesecu.

Ad4. Tuženi podnose protivtužbeni zahtjev koji glasi:

UTVRĐUJE SE da je dijelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 od 12.03.2018. godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg” d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineia 22. i član 16. stav 6.

UTVRĐUJE SE da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to u odredbi člana 16. stav 5.

UTVRĐUJE SE da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017. godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg" d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4.stav 1 alineja 20. i član 16. stav 5.

UTVRĐUJE SE da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018. godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvisa i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineja 22 i 16. stav 6.

UTVRĐUJE SE da je tuženi Aličković Mustafa zasnovao radni odnos kod tužitelja u periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine, što je tužitelj dužan priznati. Kao vrijednost spora tuženi po protivtužbi označava novčani iznos od 1.000.00 KM.

Ad5. Prvotuženi Aličković Mustafa u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva i predlaže sudu da isti u cijelosti odbije kao neosnovan iz sljedećih razloga: Prvotuženi je tužitelju podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj, prvi put otkazao ugovor o radu odlukom o prestanku ugovora o radu. br. 14-03/18 od 19.10.2018. godine, retroaktivno sa 05.10.2018. godine. U momentu podnošenja zahtjeva prvotuženi je bio na bolovanju. Prvotuženi ponovo ističe da ga tužitelj nije obučavao i da je prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača Ministarstva komunikacije i prometa. Prvotuženi ističe i da tužitelj nije dokazao visinu potraživanja po članu 4. stav 1 . alineja 22 ugovora o radu na određeno vrijeme od 02.03.2018. godine. Prvotuženi opreza radi ističe i da ne samo što tužitelj potražuje isplatu ugovorene kazne za otkaz ugovora po osnovu ništavne odredbe ugovora o radu, nego da je isti neosnovan i iz razloga što je ugovorom o radu propisana isplata „kazne“ u visini dvije prosječne realizacije “kamiona” - usluge prijevoza. Dakle, samo dvije ture, a ne dvadeset tura u mjesecu. Prvotuženi ističe dakle da tužitelj iznos ugovorene kazne zbog otkaza ugovora o radu u visini od dvije prosječne realizacije “kamiona” usluge prijevoza, nije dokazao, a ista je paušalno određena. Prvotuženi ističe i da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljeni koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj morao u tužbenom zahtjevu posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Nadalje, u odluci o prestanku ugovora o radu od 19.10.2018. godine, tužitelj nije utvrdio obavezu prvotuženog da odradi otkazni rok, zbog čega je odluka o prestanku ugovora o radu nezakonita, te u konačnici iz istog razloga i zahtjev za isplatu štete neosnovan. Prvotuženi u cijelosti osporava pravni osnov i visinu štete po osnovu štete na ogradu firme u Italiji, u Treviolu, u ulici De Gasperi 16 Bergamo, jer se navedeni štetni događaj nije desio, niti je uz dopis Triglav osiguranja od 26.02.2019. godine dostavljen bilo kakav obračun, materijalni dokazi ili slično., a iz kojih bi se moglo zaključiti da je prvotuženi uzrokovao štetu, niti o budućoj šteti po osnovu

gubitka bonusa. Takođe , u najbitnijem tužitelj nije dokazao da je talijanska firma po bilo kojem osnovu potraživala štetu od tužitelja, odnosno osiguravajućeg društva po polici broj 0635386. Prvotuženi opreza radi ističe da mu je tužitelj umanjio osobni dohodak za navedeni iznos štete. što proizilazi iz platnih lista, rješenja o prestanku ugovora o radu, broj: 18-03/18 od 05.10.2018. godine, kojim mu je tužitelj otkazao ugovor o radu po drugi put. Odlukom o prestanku ugovora o radu od 19.10.2018. godine prvotuženom je prestao radni odnos 05.10.2018. godine, dakle retroaktivno, pa je i zbog toga odluka nezakonita. Otkazni rok prvotuženi nije mogao odraditi jer mu je prestao radni odnos 05.10.2018. godine.

Ad6. Drugotuženi Mujić Edin u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva, te predlaže sudu da isti odbije u cijelosti iz sljedećih razloga:

Drugotuženi je koristeći navedena opća načela i minimuma prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima tužitelja naspram tuženog, neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva kamion koje je drugotuženi dužio prilikom obavljanja poslova profesionalnog vozača, ne isplati akontacija prilikom angažiranja drugotuženog na poslovima u inozemstvu i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu. Drugotuženi Mujić Edin je odradio 16 radnih dana otkaznog roka, a tužitelj nije dozvolio da odradi do kraja otkazni rok zbog čega ga je prijavio policiji. Drugotuženi opreza radi ističe i da ne samo što tužitelj potražuje isplatu ugovorene kazne za otkaz ugovora po osnovu ništavne odredbe ugovora o radu u iznosu od 6.000.00 KM po obračunu 20 dana po 300,00 KM isti je neosnovan i iz razloga što je ugovorom o radu propisana isplata "kazne" u visini dvije prosječne realizacije „kamiona" usluge prijevoza. Dakle samo dvije ture a ne dvadeset tura u mjesecu. Drugotuženi ističe dakle da iznos ugovorene kazne zbog otkaza ugovora o radu u visini od dvije prosječne realizacije „kamiona" usluge prijevoza tužitelj nije dokazao a ista je paušalno i određena. Drugotuženi ističe i da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljene koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj morao u tužbenom zahtjevu posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Tužitelj predmetnom tužbom od drugotuženog traži i isplatu materijalne štete u ukupnom iznosu od 7.566.40 KM. koju drugotuženi u cijelosti osporava iz slijedećih razloga. Naime, u računu Euro DAM JAS d.o.o. Lukavac, broj: 1050-1224 od 30.10.2018. godine navedene su četiri gume Mišelin- prodajne cijene sa PDV -o u iznosu od 3.689,00 KM, a drugotuženi je dijelimično oštetio samo jednu gumu - koja je i dalje ostala na šlepi kamiona 073 J 970 a riječ o oštećenju koja se ogleda u dvije površinske parnice sa vanjske strane gume. Štetni događaj se desio 6.7.2018. godine, a priloženi račun je od 30.10.2018. godine. U odnosu na oštećeni paletar poklopac, tužitelj je u tužbi priložio predračun društva Sijari d.o.o. Sarajevo broj: 18-010-002667 od 23.08.2018. godine a drugotuženi ističe da je u pitanju oštećenje koje se sastoji samo od dvije površinske parnice na poklopacu, koji je usto popravljen. tj. ofarban od strane prvotuženog Mustafe Aličković i drugotuženog. U odnosu na oštećenje bočne strane cerade na poluprikolici od 15.10.2018. godine tužitelj je u tužbi priložio predračun društva

SSAM plast d.o.o. Tešanj, broj: 11-241718 od 20.11.2018. godine na iznos od 1.076.40 KM bruto, iako su u predmetnom štetnom događaju otpale samo tri kopče za kopčanje cerade, a cerada je samo zaparana i nije probijena. U odnosu na oštećenje desnog branika u iznosu od 439,57 KM bruto po Scania BH d.o.o. Sarajevo, broj: 960221 od 13.03.2019. godine, drugotuženi ističe da nije pričinio istu štetu, jer u tom periodu nije ni radio kod tužitelja. Oštećenje poklopca lijeve maske, drugotuženi je platio tužitelju na način da mu je tužitelj umanjio osobni dohodak, što proizilazi iz platnih lista i rješenja o prestanku ugovora o radu. Rješenjem o prestanku ugovora o radu br. 1603/18 od 16.10.2018. godine drugotuženom je po prvi put prestao radni odnos 16.10.2019. godine dakle retroaktivno, pa je i zbog toga odluka nezakonita. Odlukom o prestanku ugovora o radu br. 1603/18 od 23.10.2018. godine drugotuženom tuženom je po drugi put prestao radni odnos 16.10.2019. godine, dakle retroaktivno, pa je i zbog toga odluka nezakonita. Otkazni rok drugotuženi nije mogao odraditi jer mu je prestao radni odnos 16.10.2019. godine.

Ad 7. Trećetuženi Hantalović Admir u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva, te predlaže sudu da se isti odbije u cijelosti i iz slijedećih razloga:

Trećetuženi je koristeći gore navedena opća načela i minimuma prava, a zbog štetnosti postupaka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima naspram ovog tuženog- neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva kamiona koje je trećetuženi dužio prilikom obavljanja poslova vozača, ne isplate akontacija prilikom angažiranja na poslovima vozača u inozemstvu i drugo, podnio je zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 14.04.2018. godine zbog teže povrede radne discipline, tj. odsustva sa posla bez opravdanog razloga, retroaktivno od 04.04.2018. godine-__bez obaveze poštivanja otkaznog roka po članu 97. stav 1. Zakona o radu. Naime, tužitelj predmetnom tužbom od trećetuženog traži isplatu ugovorne kazne po osnovu otkaza ugovora o radu na ime obuke i na ime naknade štete zbog otkaza ugovora o radu u iznosu od dvije prosječne realizacije „kamiona“ usluga prijevoza, ali u rješenju o otkazu ugovora o radu od 14.04.2018. godine, utvrđuje, da se otkaz čini zbog teže povrede radne discipline, tj. odsustva sa posla bez opravdanog razloga, retroaktivno od 04.04.2018. godine bez obaveze poštivanja otkaznog roka po članu 97. stav 1. Zakona o radu. Trećetuženi ističe da tužitelj nije ni tražio poštivanje otkaznog roka, tj. obavezu trećetuženog da odradi otkazni rok, što proizilazi i iz rješenja o otkazu ugovora o radu od 14.04.2019. godine. Trećetuženi opreza radi ističe i da ne samo što tužitelj potražuje isplatu ugovorene kazne za otkaz ugovora po osnovu ništavne odredbe ugovora o radu, iznosa od 6.000,00 KM, po obračunu 20 dana po 300,00 KM, isti je neosnovan i iz razloga što je ugovorom o radu propisana isplata „kazne“ u visini dvije prosječne realizacije „kamiona“ usluge prijevoza, dakle samo dvije ture a ne dvadeset tura u mjesecu. Treće ugovorene kazne zbog otkaza ugovora o radu u visini od dvije usluge prijevoza tužitelj nije dokazao, a ista je paušalno određena. Trećetuženi ističe i da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljene koristi poseban vid

štete i da je zbog toga tužitelj morao u tužbenom zahtjevu posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Trećetuženi opreza radi ističe da ga tužitelj nije obučavao za profesionalnog vozača i da je trećetuženi prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača Ministarstva komunikacije i prometa BiH. Tužitelj predlaže da sud obaveže trećetuženog da tužitelju isplati i novčani iznos od 5.000.00 KM zbog otkaza ugovora o radu na ime obuke, iako u čl. 4. stav 1. alineja 20 ugovora o radu na određeno vrijeme od 02.03.2018, godine, iako ugovorom taj iznos nije naveden. Dakle, trećetuženi ističe da je visina potraživanja tužitelja neosnovana i ničim dokazana.

Ad8. Četverotuženi Tubić Elvis u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva, te predlaže suda da se isti odbije u cijelosti i iz slijedećih razloga:

Četverotuženi je koristeći navedena opća načela i minimuma prava a zbog štetnosti postupka tužitelja koja se između ostalog ogledaju u kontinuiranim mobinzima, neosnovanom umanjenju plaća zbog navodne prekomjerne potrošnje motornog goriva kamiona koje je četverotuženi dužio, neisplati akontacija prilikom angažiranja četverotuženog na poslovima vozača, i drugo, podnio zahtjev za raskid radnog odnosa nakon čega mu je tužitelj otkazao ugovor o radu dana 19.04.2018. godine, retroaktivno sa 15.04.2020. godine, ali istim nije utvrdio trajanja otkaznog roka, a što je bila obveza tužitelja. Četverotuženi ističe i da ga tužitelj nije obučavao za profesionalnog vozača i da je prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja priložio sve dokaze o ispunjavanju uvjeta za poslove profesionalnog vozača, uključujući i kvalifikacijsku karticu vozača koju je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa BiH. Četverotuženi opreza radi ističe i da ne samo što tužitelj potražuje isplatu ugovorene kazne za otkaz ugovora po osnovu ništavne odredbe ugovora o radu, iznosa od 6.000,00 KM, po obračunu 20 dana po 300 00 KM. isti je neosnovan i iz razloga što je ugovorom o radu propisana isplata „kazne“ u visini dvije prosječne realizacije „kamiona“ usluge prijevoza. Dakle samo dvije ture a ne dvadeset tura u mjesecu. Četverotuženi ističe dakle da iznos ugovorne kazne zbog otkaza ugovora o radu u visini od dvije prosječne realizacije „kamiona“ usluge prijevoza tužitelj nije dokazao a ista je paušalno određena. Četverotuženi ističe i da je tužbeni zahtjev tužitelja neuredan, budući da je šteta po osnovu izgubljene koristi poseban vid štete i da je zbog toga tužitelj morao u tužbenom zahtjevu posebno odrediti naknadu štete po osnovu izgubljene koristi. Tužitelj predmetnom tužbom od četverotuženog traži isplatu ugovorne kazne zbog otkaza ugovora u visini od dvije prosječne realizacije „kamiona“ — usluge prijevoza, ali u odluci o otkazu ugovora o radu od 19.04.2018. godine tužitelj nije utvrdio obavezu četverotuženog da odradi otkazni rok, iako je to četverotuženi tražio, pa je zahtjev za isplatu štete neosnovan. Odlukom o prestanku ugovora o radu od 19.04.2019, godine četverotuženom prestao je radni odnos 15.04.2019. godine, dakle retroaktivno, pa je i zbog toga odluka nezakonita. Otkazni rok četverotuženi nije mogao odraditi jer mu je prestao radni odnos 15.04.2019. godine.

Tužitelj je u odgovoru na protivtužbu naveo da u cijelosti osporava navode protivtužbe i protivtužbeni zahtjev. Svi navodi protivtužbe i odgovora na tužbu tuženih usmjereni su na izbjegavanje vlastite odgovornosti tuženih za poštivanje ugovornih obaveza iz ugovora o radu i pričinjenoj šteti tužitelju, a koji ugovori o radu i njegove odredbe nisu protivni prinudnim propisima i zakon su za stranke jer su ga stranke svojevrijem prihvatile i potpisale bez prisile, upoznati predhodno o svim odredbama ugovora i razlozima istih, sve u skladu sa načelom autonomije volje iz člana 10.ZOO. Napominje, da su tuženi samovoljno napuštali svoja radna mjesta i nisu uopće željeli odraditi otkazni rok, te nisu osporavali odluke o otkazu i razloge navedene u istim i nisu ulagali prigovore tužitelju kao poslodavcu i vodili sudske postupke protiv odluka o otkazu ako su iste smatrali nezakonitim. Tuženi se pozivaju na odredbe člana 12. i 15. Zakona o obligacionim odnosima te na načelo vrijednosti uzajamnih davanja, pozivajući se na ništavost odredaba ugovora o radu koje su protivne tim odredbama, zaboravljajući pri tome da su bili vozači početnici (što će dokazati tokom postupka), kojima su za vrijeme rada kod tužitelja isplaćeni znatni iznosi na ime plaća te uplaćeni doprinosi na plaću, bez obzira što su bili početnici i što su faktički više koštali tužitelja nego što su mu bili od koristi. Zbog toga su u ugovore o radu i unesene odredbe vezane za troškove obuke u slučaju ranijeg napuštanja jer nakon proteka određenog vremena tuženi faktički postaju obučeni vozači i samovoljno odlaze, a tužitelj je prinuđen tražiti nove uglavnom neobučene vozače, iako je imao u planu obučiti jednu generaciju vozača i imati ih kao zaposlenike duže vrijeme. Zbog te činjenice prijevremenog napuštanja ugovorena je isplata iznosa na ime obuke tako da nije narušeno načelo vrijednosti uzajamnih davanja. Naime, tuženi su ostvarili korist, prošli su obuku i postaju obučeni vozači tako da više nisu početnici za druge poslodavce, a za period rada kod tužitelja isplaćivane su im plaće i uplaćivani doprinosi. Zauzvrat dužni su isplatiti iznos od 5.000,00 KM na ime obuke u slučaju prijevremenog napuštanja jer su ipak kao početnici znatno koštali poslodavca a u konačnici nisu mu donijeli očekivanu korist-dobit, a pored toga umjesto da ima obučene vozače mora tražiti nove uglavnom neobučene vozače te i u tom dijelu trpi veliku štetu. Naime, samo isplaćene plaće i uplaćeni doprinosi (koje iznose će utvrditi vještačenjem po vještaku ekonomske struke) znatno prelaze iznos od 5.000,00 KM, da ne govore o cijeni za koju bi neko od poslodavaca prijevoznika pristao da obučava vozača početnika, te šteti koju poslodavac trpi zbog potrebe za ponovnim angažovanjem novih vozača uglavnom početnika i njihovom ponovnom obukom. Dalje, zbog nepoštivanja otkaznog roka ugovorena je i isplata dvije prosječne realizacije kamiona (čiji iznos će utvrditi također vještačenjem po vještaku ekonomske struke) jer tužitelj u situaciji samovoljnog napuštanja vozača i neodrađivanja otkaznog roka ne može ispoštovati svoje obaveze prema naručiocima usluga prijevoza i dolazi u situaciju da odgovara za pričinjenu štetu naručiocu zbog neizvršavanja svojih obaveza iz ugovora o prevozu. Svi navedeni razlozi bili su motivi za unošenje odredbi u ugovore o radu kojima se štiti poslodavac od neprimjerenih i nezakonitih postupaka zaposlenika suprotnih načelu savjesnosti i poštenja iz člana 12.ZOO, a sve iz

razloga ranijih negativnih iskustava tužitelja sa neodgovornim zaposlenicima. Stoga nema govora da su pojedine odredbe ugovora o radu iz protivtužbenog zahtjeva ništave jer nisu protivne prinudnim propisima iz svih navedenih razloga. Također spore da je prvotuženi bio na radu kod tužitelja od 15.01.2018. do 11.03.2018. godine što je suprotno materijalnim dokazima u spisu (ugovor o radu i odluka o otkazu). U konačnici osporava sve navode tuženih istaknute u dosadašnjem toku postupka što će i dokazati materijalnim dokazima, saslušanjem stranaka i svjedoka, te vještačenjima. U konačnici predlaže sudu da protivtužbeni zahtjev odbije kao neosnovan uz obavezu tuženih da tužitelju solidarno naknade troškove postupka.

Na pripremnom ročištu i glavnoj raspravi ostaje kod navoda datih u odgovoru na tužbu i prijedloga da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

Na glavnoj raspravi izvedeni su dokazi saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja , saslušanjem tuženih Mujić Edina , Aličković Mustafe, Hantalović Admira i Tubić Elvisa, saslušanjem svjedoka Herceg Slobodanke i Hadžišehić Dževada , te čitanjem nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Softić Diane kao i čitanjem nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke Zovko Franje, čitanjem nalaza i mišljenja vještaka mašinske struke Seferović Rifeta , te neposredno saslušanje tih vještaka, kao i uvid i čitanje u ugovor o radu za Aličković Mustafu od 12.03.2018.godine, zahtjev za otkaz tuženika od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, obavijest Triglav osiguranja od 26.02.2019.godine, ugovora o radu za Mujić Edina od 05.06.2018.godine, izjavu od 06.07.2018.godine, tri izjave tuženika od 15.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine, račun-otpremnicu broj 10500-1224, predračun broj 18-010-002667, predračun broj 11-241/18, ponudu broj BS 281118 od 28.11.2018.godine, fiskalni račun BF 4261 od 13.03.2019.godine, ugovor o radu za Hantalović Admira od 13.09.2017.godine, rješenje o otkazu ugovora o radu od 14.04.2018.godine, sa povratnicom, ugovor o radu za Tubić Elvisa od 23.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu od 19.04.2019.godine, fotografije (21 kom) koje prikazuju oštećenja tmv i prikolice od strane Mujić Edina i kapije u Italiji od strane Aličković Mustafe , ugovor o prevozu od 02.07.2012.godine , anex istog ugovora od 08.09.2018.godine , ugovor o radu na određeno vrijeme 02-03/18 od 12.03.2018.godine za Aličković Mustafu, izvještaj o trajanju privremene nesposobnosti – spriječenosti za rad od 19.10.2018.godine, obrazac ORS 1 od 05.10., 12.10. i 19.10.2018.godine, kvalifikacijsku karticu za vozača na ime Aličković Mustafe broj 15767, platne liste za mjesec januar, februar, mart 2018.godine, zahtjev za raskid radnog odnosa od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, rješenje o prestanku ugovora o radu Herceg d.o.o. Maglaj broj 18-03/18 od 05.10.2018.godine , kopiju pasoša na ime Aličković Mustafe 87351157, potvrdu o povratu dokumenata uposlenika broj 15-03/18 od 19.10.2018.godine, ispis kartice vozača od 15.01.-

01.03.2018.godine i 01.03.-01.06.2018.godine, potvrdu o aktivnostima od 07.05., 15.05., 22.05., 29.05., 20.06., 12.06., 16.06., 22.06., 30.06., 09.07., 16.07., 23.07., 30.07., 06.08., 13.08., 18.08., 25.08., 07.09. i 29.09.2018.godine, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 76-03/18 od 05.06.2018.godine na ime Mujić Edina, uvjerenje o službenim činjenicama PS Maglaj broj 08-02-10/2-04-1-834/19 od 28.05.2019.godine, pregled istorije osiguranja Porezne uprave F BiH za Mujić Edina, karticu vozača za Mujić Edina, poziv tuženog od 17.09.2010.godine, platnu listu za mjesec juli, august i septembar 2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine, rješenje o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 16.10.2018.godine, tri izjave tuženog Mujić Edina od 15.10.2018.godine, jednu izjavu tuženog Mujić Edina bez datuma, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 08-03/17 od 13.09.2017.godine za Hantalović Admira, kvalifikacijsku karticu vozača Hantalović Admira, rješenje o otkazu broj 133-01/18 od 14.04.2018.godine, odluku (zahtjev) tuženog Hantalović Admira za otkaz ugovora o radu od 14.03.2019.godine, zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa Hantalović Admira od 16.04.2018.godine, karticu vozača V0027049, vozačku dozvolu broj 4J900235K, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 19-03/18 od 23.10.2018.godine na ime Tubić Elvis, kvalifikacijsku karticu za Tubić Elvise, odluku o prestanku ugovora o radu od 19.04.2018.godine, prijavu/odjavu osiguranika Tubić Elvise kod Bau Partner d.o.o Lukavac, prijavu / odjavu osiguranika Tubić Elvise kod HB Donja Lokna, uvjerenje o osiguranju Porezne ispostave Žepče od 08.12.2020.godine za Mujić Edina, uvjerenje o osiguranju Porezne isporave Zavidovići od 09.12.2020.godine za Aličković Mustafu, uvjerenje o osiguranju Porezne isporave Zavidovići od 09.12.2020.godine za Hantalović Admira i uvjerenje o osiguranju Porezne ispostave Gračanica od 09.12.2020.godine za Tubić Elvise .

U svom iskazu zakonski zastupnik tužitelja Herceg Deni je izjavio da je on direktor firme Herceg d.o.o. Maglaj . Firma se bavi prevozom oko 35 godina. Poznata mu je sadržina ugovora o radu koji je zaključen sa tuženim. Poznato mu je zašto su ugovorene odredbe o isplati štete u slučaju prijevremenog otkaza i odredbe o isplati novca na ime obuke, a ugovorene su radi ranijih loših iskustava. Dolazili su neobučeni vozači , koji su sticali iskustvo u njihovoj firmi i time sticali kvalifikaciju da mogu da rade u bilo kojoj firmi u svijetu, dok to nisu mogli pri dolasku u firmu. Dešavalo se kada prođe obuka vozači napuste njihovu firmu i odlaze u inostranstvo, a njima naprave štetu. Iznos štete su obračunali kao nešto najminimalnije što je nastala kao šteta firmi. Iznos od 5000 KM na ime obuke je dobio tako što je sabrao doprinose za period obuke i to je nešto najminimalnije i na ime štete koju naprave na kamionima, kao neobučeni vozači. Svaki vozač je dobio ugovor ne potpisan , da ga pregleda , razmisli, svima je sve objašnjeno, da odnesu kući i da ga razmotre. Potpisivanje ugovora je bila njihova volja, jer nikoga nisu natjerali da potpiše ugovor. U njihovom poslu uopće nije potrebna dupla posada, samo u slučaju obuke drugog vozača. Obuka vozača podrazumjeva

učenje ulaska u kamion, nauče sve u kamionu zašto šta služi, po mjesec dana hodaju u kabinama da nauče rad sa papirima, na carini, na granicama. Vožnja se obavljala u međunarodnom transportu. Svaki vozač poslije obuke u njihovoj firmi mogao se zaposliti u bilo kojoj drugoj firmi bez ikakvih problema, a naročito vani, jer su mnoge firme tražile preporuku iz njihove firme. Vozači koji su prošli obuku Aličković Mustafa, Hantalović Elvis, a Mujić Edin nije bio na obuci. Poznato mu je kako je nastala šteta na tmv i prikolici kojim je upravljao Mujić Edin. O nastalnoj šteti ga obavijestio vozač Mujić Edin. Sam Mujić Edin je pisao i potpisivao izjave koje su mu predate, a koje su vezane za štetu. Razlozi za prestanak radnog odnosa tuženih njemu nisu poznati odnosno ne može se sjetiti, ali su sami tražili da im prestane radni odnos. Nisu odradili otkazni rok, a pozivani su da odrade isti. U ugovoru o radu je navedeno da moraju odraditi otkazni rok. Na ceradama prikolica je bio ispisan naziv firme 13 m je natpis na ceradi sa bočnih strana i zadnjoj strani. Popravke svojih vozila vrše u ovlaštenom servisu, jer su to novi kamioni i uglavnom podliježu garancijama i produženim servisima koji se plate. U vrijeme zaključenja ugovora o radu sa tuženim, on je bio direktor i on je potpisao ugovor. Tuženi su u njihovoj firmi primljeni na mjesto vozača, a oni i rade samo međunarodni transport. Zakonski tuženi su ispunjavali uslove da mogu obavljati prevoz u međunarodnom transportu. Vozači koji su potpisali ugovore o obuci nisu imali nikakvih iskustava u međunarodnom transportu i nisu ga mogli obavljati sami. Nije mu poznato da li su tuženi ranije obavljali međunarodni transport, ali prilikom dolaska u firmu rekli su da nemaju iskustva i da ne mogu sami obavljati poslove vozača. U ugovoru je navedeno da će obaviti obuku. Nakon obavljene obuke u njihovoj firmi, tuženim nije izdao certifikat, ali su stekli znanje da mogu obavljati poslove vozača u međunarodnom transportu, i tako su nastavili u drugim firmama nisu morali obavljati obuku. Njegova firma nije ovlaštena da vrši obuku vozača u međunarodnom transportu. Ostaje kod svog iskaza da mnogi tuženi nisu prilikom dolaska u firmu znali ući u kamion. Ne zna koliko je tačno trajala obuka, zna da je trajala mjesecima. Nisu nikakva treća lica vršila obuku vozača, nego su tuženi išli sa njegovim vozačima koji već duže rade u firmi i svi koji rade u firmi davali su im znanje. Vozači su sigurno dobijali nešto više kada imaju nekoga u kabini da im smeta, 5000 KM nikome nije isplaćeno na ime obuke. Navedena šteta navedena u ugovoru prilikom otkaza ugovora je najmanja šteta koja je nastala odlaskom vozača, zbog čega nisu bili u mogućnosti ispoštovati njegove ugovore prema klijentima. Pao je prihod, kada kamion stoji na placu, a ne može reći tačan iznos, jer nije svaki posao isto plaćen. Otkazano je nekoliko tura zbog otkaza vozača, a ne može se sjetiti tačno koliko. Nema podatke koja je bila marža, to je poslovna tajna, koju je sudski vještak dobio na uvid. Tuženi Mujić Edin sa drugim kolegama nije vršio popavku na vozilu, koju je pričinio. Ne može se izjasniti zašto je nekim od tuženih dva puta izdato rješenje o otkazu. Misli da je tuženom Hantalović Admiru dao otkaz zbog teže povrede radne dužnosti odsustva s posla od 5 dana. Ne može se sjetiti da li Mujić Edin odradio 16 dana otkaznog roka, ali zna da otkazni rok nije odrađen. Za neke štete koje je naveo Mujić Edin, imaju

zapisnici , a za neke ne , jer je Mujić Edin sam dovezao kamion u firmu, bez zapisnika, jer je sam napravio štetu. Zapisnici su iz kruga firme, kada je kamion dovezen i naknadno su napravljeni. Tuženi Aličković Mustafa je pričinio štetu firmi, prvo neispunjavanje ugovora, bilo je manjih šteta koje nisu evidentirane. Misli da Aličković Mustafa potpisao jednu izjavu o šteti koju je napravio u Italiji .Dodao je da na svakom kamionu s bočne strane ima na ceradi označena firma tužitelja, naziv i broj telefona, adresa , grad, država i reflektujuće trake koje su ispod naziva firme . Šteta koja je nastala na ceradi, a radilo se o novim ceradama, u tom slučaju su morali da mijenjaju komplet ceradu, jer ne žele da rizikuju da dođe do ponovnog puknuća na ceradi. Vezano za ugovorenu štetu u ugovoru o radu, tuženi se nisu posebno informisali pri zaključenju ugovora na što se ista odnosi, jer im je usmeno rečeno, što su odmah prihvatili, ali su im dati ugovori da ih još jednom pročitaju kod kuće. Dodao je da su norme o potrošnji goriva na pojedinim relacijama određene od proizvođača kamiona i njihovog dugogodišnjeg iskustva . Neiskusni vozači plaćaju svoje neiskustvo na način da se pokazuje veća potrošnja goriva , sve dok se ne obuča za vožnju koja je normirana za pojedinu relaciju. Svaki kamion ima kompjuter koji pokazuje potrošnju goriva, a iza njih stoji servis. Nije ista potrošnja goriva , kada je kamion prazan, kada je opterećen teretom od 12 tona i kada je opterećen teretom od 24 tone. Tokom trajanja ugovora o radu tužitelj nije upozorio vozače- tužene da su vadili gorivo iz rezervara, ali ih je upozorio da je potrošnja veća.

U svom iskazu tuženi Hantalović Admir, je izjavio da je prije nego što je zasnovao radni odnos kod tužitelja radio u firmi Oksa Sarajevo i vozio je kamion. Bio je vozač kamiona. U trenutku kada je zasnovao radni odnos kod tužitelja bio je osposobljen za vozača za međunarodni prevoz, imao je kvalifikacijsku karticu vozača. Radni odnos kod tužitelja mu je prestao nakon što je podnio zahtjev da mu se isplate dnevnice, te mu je poslodavac dao otkaz , a nije mu isplatio dnevnice. Nakon otkaza on je kod tužitelja još radio, misli 7-8 dana, otkazni rok, a nakon toga mu je rekao Herceg Emir, da li je on bio direktor ili zakonski zastupnik njemu to nije poznato, da ne mora više dolaziti. Prilikom otkaza nisu mu od strane firme dati papire , te je morao putem inspekcije, a odnosilo se na odjavu, kako bi se mogao prijaviti u drugoj firmi. Dok je radio kod tužitelja upućivan je u inostranstvo u duplim posadama , da bi se mogli ispoštovati termini u turama, jer ako ide jedan vozač ne može stići u određeno vrijeme kada sam vozi. To se odnosilo i na povratne ture . Sa njim je u duplim posadama išao Mustafa Aličković, Damir Ridžal, Dževad ne zna mu prezime i još neki vozači kojem se ne može sjetiti imena. Kada je išao sa Aličkovićem , on je bio vođa puta, kada je sa Damirom on je bio vođa puta. Kod tužitelja ga niko nije stručno obučavao , vozili su ravnomjerno i on i kolega koji je bio u duploj posadi. U slučaju kada je drugi kolega bio vođa posade, nije primao nikakvu naknadu za to , primao je samo platu kao vozač. On je vozio sivu Scaniu . Nakon što je njemu prestao radni odnos kod tužitelja ovo vozilo nastavio je voziti Aličković i isto nije ležalo slobodno. Tužitelj nikada nije imao nikakve troškove njegovog školovanja ili obučavanja,

mada je to potraživao za obuku, ali on je isto vozio kao i ostali vozači punu vožnju, bilo je ili u duploj posadi. To što je potraživao to su ta potraživanja iz tužbe. Dodao je da je samovoljno potpisao ugovor o radu sa tužiteljem. Ugovor mu je predan i pročitao ga je. On je i ranije vozio u međunarodnom prevozu prije zasnivanja radnog odnosa sa tužiteljem. Rješenje o otkazu ugovora o radu misli da mu je došlo poštom. Misli da se nije žalio na isto. Poslodavac ga nije pismeno pozivao da mu vrati papire. Rekao mu je da odradi otkazni rok, ali je papire vidio kada se obratio inspekciji i da ga je već ranije odjavio, i to na obrascu Porezne uprave. Prihvatio je ugovor sa odredbom kako je navedeno, jer se radi o tipskom ugovoru i isti je ponuđen i vozačima koji su iskusi i koji nisu.

U svom iskazu tuženi Tubić Elvis, je izjavio da je prije zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja, bio u radnom odnosu u firmi Bau Partner Lukavac, kao vozač teških motornih vozila kamiona u trajanju od dva mjeseca. U vrijeme zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja bio je osposobljen za vozača motornih vozila u međunarodnom transportu i imao je kvalifikacijsku karticu, došao sa diplomom vozača, sa digitalnom tahograf karticom, lječarskim uvjerenjem i položenom CPC licencom, znači kao kompletiran vozač, sa svim kategorijama, što se tiče vožnje kamiona. U toku trajanja radnog odnosa kod tužitelja nije ga tužitelj stručno osposobljavao, niti je on kvalifikovan za to. Tužitelj ga je upućivao u inostranstvo povremeno u duplim posadama i razlozi su poslovne prirode, kada roba treba brže da stigne na odredište, a to se odnosi i na povratne ture. Što se tiče vođe puta u duplim posadama vođa puta ide po sistemu vođa puta je vozač sa dužim stažom ili je vođa puta vozač koji duži taj kamion. Vođa puta u duploj posadi je primao istu plaću, kao i drugi vozač u posadi. On jedan dan nije mogao da dođe na posao i poslodavac, odnosno tužitelj mu je dao otkaz. Nije radio nakon otkaza ugovora o radu, jer je to nemoguće. Misli da je kamion kojim je upravljao i dalje obavljao vožnje ali nije siguran. Radilo se sivoj Scaini. On je samovoljno potpisao ugovor o radu sa tužiteljem. Pročitao je isti. U ranijem iskazu je rekao da je ranije vozio kamion. Prije dolaska kod tužitelja nije vozio međunarodni prevoz, bio je u firmi, gdje ga nisu ni prijavili, išao je jednu turu od Njemačke iz Srbije i nazad i to je jedino iskustvo u duploj posadi u međunarodnom saobraćaju. Svaki poslodavac kada mu dođe novi vozač želi da provjeri da li je vozač sposoban za međunarodni prevoz, šalje ga u duploj posadi da to utvrdi, a njega je tužitelj samog poslao nakon 13 dana da obavi prevoz u inostranstvo i nazad, što je uspješno obavio. Do samostalne vožnje u međunarodnom prevozu dva puta je išao u duploj posadi do Italije. Primio je odluku o prestanku radnog odnosa, i nije se žalio na istu. Prilikom zasnivanja radnog odnosa kod tužitelja, isti ga upoznao da se u firmi radi tako, da je odgovoran za održavanje kamiona, upotrebu istog i vraćanje papira u firmu vezano za transport robe. Radi se o papirima sa carine, otpremnicama, CMR-ovim, koji omogućavaju prevoz robe preko granice, koje primalac robe razvrstava, ovjeri i primjerak ostavi kod sebe i vrati njim, da bi poslodavac mogao da naplati taj posao.

U svom iskazu tuženi Aličković Mustafa, je izjavio da je kod tužitelja radio na poslovima vozača. Ti poslovi obuhvataju poslove prevoza u međunarodnom transportu. Tužitelj ga je i primio da obavlja te poslove. Prilikom prijema na posao, on je ispunjavao sve zakonske uslove da može taj posao obavljati, imao je položene sve kategorije, položen državni ispit, karticu vozača, tri godine srednje škole, došao je sa svim dokumentima kao vozač. Naknadno je polagao CPC ispit u Tešnju o svom trošku, po uputi firme, to je koštalo oko 300 KM, koje je firma platila i njemu odbila od plaće. Prije zaključenja ugovora sa tužiteljem nije obavljao poslove vozača u međunarodnom transportu, a nije ranije ni obavljao poslove vozača. Znao je prilikom zaključenja ugovora kod tužitelja da uđe u kamion, njegova prva tura je bila 15.01.2018.godine, sa Hantalovićem, kada je vozio normalno i to po 4,5 sati. Znao je raspored komandi, ne sve ali je brzo shvatio. Kod tužitelja lično nije imao obuku ali je išao sa njegovim vozačima. Vozaču sa kojim je išao u posadi odbijano je 50-60 KM od ture. Razlozi za otkaz ugovora o radu su ti što je imao problema sa vozačem u turi kojeg zovu Deni, on je tovario dva utovara u Italiji, jedan je utovarao, drugi je bio upitan, s tim što je tom vozaču kojeg je naveo izneo Cemt dozvolu, čekao ga na parking u Sloveniji, on mu je iznio dozvolu, on je počeo na njega galamiti, zbog čega on nije mogao to prije iznijeti. Tužitelj je njemu dao otkaz, a ne on njemu. Htio je odraditi otkazni rok, a zbog svega što je naveo išao je doktoru, otvoreno mu je bolovanje o čemu je obavijestio direktora, koji ga pitao da li će odraditi otkazni rok, na što je rekao kada dođe sa bolovanja i priložio je doznake, na što on nije pristao. Bio je uposlen kod tužitelja od 15.01.-11.03.2018.godine, a nije bio prijavljen. Ugovor je potpisao 15.01.2018.godine, a obavljao je poslove vozača. Na početku su išli u doplim posadama, jer ga poslodavac nije smio samog pustiti, jer su tek došli u firmu kao novi vozači, a nisu sve znali kako treba na granici i na carini. Većinu poslova je znao, a što nije znao pitao je kolegu ili nekog drugog. Misli da nije kod tužitelja napravio nikakvu materijalnu štetu dok je bio zaposlen, a ne sjeća se da je potpisao neku izjavu o tome. On je pomagao Mujić Edinu u popravci štete na vozilu koju je on učinio i misli da se vraćao iz Sarajeva, zakačio je paletar, oštetio je gumu i paletar, lično je gumu zamijenio, na način da se oštećeni kraj okrenuo da se na vidi, imala je uzdužnu parnicu. Gumu je okrenuo sa Mujić Edinom i ranijim vlasnikom. Sada radi za Krajina šped d.o.o. Usora. Nakon otkaza otišao je na građevinu u Sarajevo. Ugovor je potpisao, ali ga nije čitao, ali to je normalno da se u ugovoru naznači i u današnjoj firmi ima klauzulu. Nakon zaključenja ugovora od tri godine išao je sam, a kada je zaključio prvi ugovor, kada nije bio osiguran, nije išao sam preko granice, jer je tek došao u firmu, svaka firma šalje vozače u posadi, iskusni vozač objašnjavaju početnicima, upoznaju ih sa nepoznanicama, objašnjavaju na carini, gdje se šta nalazi, gdje se trebaju predati papir, kako se vrši utovar i istovar, tako da vozač sa iskustvom pokazuje vozaču koji je početnik. To traje u vožnjama od 3 ture otprilike, u novoj firmi nema u ugovoru o radu klauzula da je dužan nadoknaditi štetu od 5.000 KM na ime obuke i 6.000 KM na ime prijevremenog otkaza, a ne

potpisuje se ugovor u novoj firmi oko obuke. Zbog nedostatka vozača ne zaključuju se ugovori sa obaveznom obukom.

U svom iskazu tuženi Mujić Edin, je izjavio da je kod tužitelja Herceg d.o.o. Maglaj obavljao poslove vozača. Prilikom zaključenja ugovora od 05.06.2018.godine je ispunjavao sve uslove za vozača u međunarodnom prometu i to međunardnu CRPC karticu za vozača, državni ispit saobraćajne struke, karticu vozača za tahograf. Prije zaključenja ugovora sa tužiteljem obavljao je poslove vozača u drugoj firmi za međunarodni transport. Vozio je u firmi Zemlja trans d.o.o. Žepče, na relaciji BiH -Turska, firmi SK Šped d.o.o. Sarajevo, takođe međunarodni transport. Kada je došao u firmu kod tužitelja nije vršio obuku za vozača za međunarodni transport, ali se vozač mora upoznati sa vozilom i planom i programom rada firme. Za to ne treba posebna obuka, treba sjesti sa poslodavcem da isti objasni šta se radi, kako i gdje se vozi roba. Tužitelj, dok je radio kod istog nikome nije plaćao za obuku. Kada je došao u firmu Aličković je radio samostalno, a tužene Tubića i Hantalovića ne pozna. Nije upućivan od strane tužitelja u duploj posadi. Nije upoznat da li su ostali tuženi upućivani da obavljaju ture prevoza u duplim posadama. Duple posade je tužitelj organizirao da se brže stigne do odredišta i doveze roba. Ugovor o radu koji je potpisao sa tužiteljem nije ni pročitao, krenuo je na turu, tada ga je tužitelj prijavljivio i nije stigao pročitati ugovor. Kasnije je pročitao i pitao vezano za odredbe za mininalnu plaću. On je otkazao ugovor o radu uz dogovor da odradi otkazni rok. Međutim, kada je došao i htio da odradi otkazni rok, jer nije htio dalje da radi, zbog odbijanja goriva, ako kamion više potroši. Kada je ponudio da odradim preostali dio otkaznog roka poslodavac mu nije to dozvolio. Prilikom otkaza ugovora konstatovana su i njegova potraživanja prema tužitelju, koja se odnose na dio plate koja mu nije isplaćena za 16 dana. Nije mu poznato iz kojeg razloga je tužitelj njemu dva puta otkazao ugovor o radu. Poslije njegovog otkaza tužitelj je zaposlio druge vozače na voznoj jedinici koju je dužio, ali ne zna ko je istu vozio. Nije pričinio štetu tužielju prilikom obavljanja poslova vozača. Što se tiče izjave od 15.10.2018.godine (5.10.2018.godine) ističe da nije oštetio kamion, te daje bio primoran da potpiše izjavu, koja je potpisana danom 15.10.2018.godine. Što se tiče izjave u kojoj je navedeno da je 06.07.2018.godine išao iz Hadžića pema Ilidži i da je zakačio paletar na desnoj strani itd., to je tačno i pričinjenu štetu na poklopcu paletara dvije parnice i prvoj desnoj gumi prikolice. Nakon istovara robe, vratio se u firmu skinuli su poklopac paletara, isti su sanirali i ofarbali, a gumu, koja je bila zaparna su skinuli, on i kolega Aličković i sa felge su je preokrenuli sa vanjske na unurašnju stranu. Poslodavac mu nije tražio naknadu za tu štetu, nego je rekao da ukoliko guma pukne na turi da će je on platiti, a ta je guma ostala i ništa joj nije bilo, dok se nije istrošila. Što se tiče štete na ceradi, a vezano za kopče koje su otkinute, ističe da su se dvije kopče smotale, pri čemu je jedna otkinuta, te je istu donio direktor Deni i zamijenio i on je otišao na utovar u Lukavac. Cerada nije probijena kao na slikama koje je vidio, već je samo u donjem dijelu pored tih kopči parnuto. Na ceradi nije zapazio nikakav naziv. Odlučio je napustiti firmu zbog odbijanja od

plaće iznosa zbog prekoračenja utroška goriva i nije bio zadovoljan sa visinom plaćom. Misli da ovo odbijanje većeg utroška goriva nema veze sa njim. Istakao je da on nije upućivan u duple posade. Guma je poslije njegovog otkaza ostala i dalje na prikolici, a rekli su mu to neki od vozača tek u maju mjesecu kada je njemu poslata tužba. Ne zna zašto je ove izjave pisao i potpisao, ali što se tiče izjava na sivom kamionu ne znam o tome ništa, jer on nije zakačio taj kamion. Viđao je kamione na granicama, tako zna da su kamioni i poslije njega vozili robu. Viđao je kamion koji je on vozio, jer ga je vozio Ermin iz Zenice. Na vozilu koje je dužio ne zna da li je bio natpis. Firmi Herceg d.o.o. nije ostao dužan nikakva novčana sredstva. Neposredno nakon prestanka radnog odnosa, tražio je svoja prava, išao je u PS Maglaj da prijavi slučaj da mu nisu isplaćene plaće. Prije otkaza se obraćao firmi za isplatu dugovanja. Bio je upoznat sa pravilima da ukoliko prekorači potrošnju goriva, da će ista namiriti, a zato je i napustio firmu. Bio je upoznat sa pravilom da kada je u plusu da će mu se isplatiti naknada i pristao je na to. Gorivo se odbijalo svim vozačima, jer su poslodavci odredili količinu utrošenog goriva na pojedinim relacijama i ukoliko se potroši više odbija se od plaće. On se nije protivio tome, mada mu to nije odgovaralo i iz tog razloga je i napustio firmu.

U svom iskazu svjedok Herceg Slobodanka, je izjavila da je vlasnik firme Herceg d.o.o. a direktor firme je njen sin. Firma posluje od prije rata, ali je 1996.godine preregistrovana, a obavlja djelatnost oko 40 godina. Bila joj je poznata sadržina ugovora o radu koje je firma zaključila sa tuženim. Zbog ranije lošeg iskustva sa vozačima u ugovorima je unesena odredba o isplati štete u slučaju prijeveremenog otkaza i isplate novca na ime obuke u slučaju prijevremenog napuštanja firme. Vozači su napuštali firmu kada naprave štete, ili kada se obuče odlaze u druge firme kao obučeni vozači. Do iznosa visine štete unesene u ugovoru smatrali su da je to najmanja šteta koja proizilazi iz obuke i prijevremenog napuštanja. Naime, ako vozač napusti firmu, vozilo stoji i ne mogu ispoštovati preuzete obaveze po ugovorima. Što se tiče obuke, novac što se potroši na njihove doprinose, plate koje dobiju dok se obučavaju, došlo je se do najmanje cifre od 5.000 KM. Kada dođu da se uposle, prvo obavljaju usmene razgovore sa Emirom, isti ih usmeno upoznaju sa uslovima, onda dolaze kod nje ili kolegice, da im se pismeni ugovor da pročitaju kod kuće, ako im odgovara dolaze da potpišu ugovor. Tuženi su zaključivali ugovore svojom voljom. Duple posade su organizovane, jer je iskusi vozač išao sa neiskusnim, da bi istog naučio da upravlja vozilom, sve o carinama i carinskim dokumentima, o istovarima i utovarima. Tuženi osim Mujić Edina nisu znali koristiti njihova vozila. Svi vozači osim dokumenta koji su predali su izjavili da nemaju nikakvog iskustva u međunarodnom transportu, niti su kada vozili vozila koja posjeduje firma. Naime, njihova firma posjeduje najsavremenija vozila eko 5 i 6 normu, to su najveće norme po evropskim zakonima, i razlikuju se od kamiona kojim su oni upavljali do tada. Poslije obuke mogli su dobiti potvrdu o firme, a mogli su se zaposliti bilo gdje u EU kao obučeni vozači. Poznato joj je kako je došlo do štete na voznim jedinicama tužitelja, bila je u firmi, a za štetu koja je dogodila izvan firme upoznata je na

način što je vozač napisao izjavu . Mujić Edin je svojevrijedno kada mu je rečeno i napisao izjavu ,a ne zna na koji način bi se isti prisilio da to uradi. Razlozi sa prestanak radnog odnosa tuženih su bili lični, samovoljno su dali otkaz ,nisu odradili otkazni rok, a svaki od njih je znao da ima zakonsku obavezu da odradi otkazni rok. Na ceradama firme nalazi se veliki logo firme sa nazivom, adresom, državom i telefonom i veb stranicom. Bila je uposlena kod tužitelja kao zamjenik direktora i knjigovođa. Nije se mogla izjasniti u kojem periodu je bila zamjenik direktora u kojem knjigovođa. U ime tužitelja ugovore o radu je potpisala ovlaštena odgovorna osoba, a možda je i ona potpisala . Odluke o otkazu ugovora o radu tuženih je takođe potpisala odgovorna osoba, a možda i ona, jer ima pravo potpisa u odsustvu direktora ili vlasnika. Prilikom zaključenja ugovora pismeno, je bila prisutna, a usmeno je Emir sa njima obavljao razgovor. Bila je prisutna prilikom otkazivanja ugovora o radu. Tužitelj tuženim nije otkazao ugovor o radu. To su uradili tuženi svojom voljom. Radnik može sporazumno ili iz nekih razloga da otkáže ugovor o radu. Ako kažu da neće da rade, moraju dati obrazloženje i odraditi otkazni rok. Odgovorno je tvrdila da tuženi nisu znali koristiti njihove kamione Euro 5 i 6., a ugovori su zaključeni s tim da se dođu obučiti . Kada se uposle Emir ih je uvodio u kamion da im objasni šta koja lampcia znači , šta je kupjuter i kako trebaju da voze. Onda idu na probnu vožnju , ako su vozili predhodno kamione, a ako ne idu na obuku da se obuče, šta je kamion, kako istim upravljati, kako obaviti poslove na carini, kako obaviti poslove utovara , istovara i to ih uči najiskusniji vozač. Vozač koji obučava dobija naknadu, a onaj što se obučava dobije naknadu i to je 20%, vozačku koji se obučava, a kada je dupla posada imaju već naknadu, a tada je naknada na iznos plaće. Iznosi plaće su zavisili od relacije na koju idu kamioni. Ne zna napamet koliko su naplatili tuženi. U periodu kada su bili na obuci vozači su primali plaću. Obučavani vozači su vozili vjerovatno na dijelu puta gdje su ih obučeni vozači smjeli dati vozilo da istim upavljaju. Vozači su ostavljali kamion u krugu firme natovaren, kada su napuštali posao . Svi do jednog vozača su ostavili kamione na placu i otišli . Ako je bila u pitanju hitna isporuka, onda se drugi kamion zakači na tu prikolicu i izvrši prevoz . Ne zna koliko se to puta desilo. Prihod im je smanjen zbog tih radnji vozača a iznos koji poražuju tužbom je najmanji iznos štete. Ne može se izjasniti o kojem iznosu smanjenog prometa se radi. Ne zna kolika je marža, ali je smanjen promet. Njihova firma je izdavala preporuke za vozače da su obavljali poslove vozača u njihovoj firmi u međunarodnom transportu, ali to nije certifikat.

U svom iskazu svjedok Hadžišehić Dževad, je izjavio da je zaposlen u firmi , kod tužitelja od 2013.godine. Poznati su mi tuženi Aličković Mustafa, Mujić Edin, Hantalović Admir i Tubić Elvis. Svi tuženi, osim Mujić Edina su bili sa njim na obuci u firmi . Obuka je počinjala od ulaska u kamion, te vožnje, radni sati vozača, obuka prilikom vožnje, upoznavanje sa digitalnim tahografom, utovaru robe, osiguranju robe, carinjenju. Vožnje su organizovane u međunarodnom prevozu, jer oni 90 % rade međunarodni prevoz. Za ovu trojicu vozača obuka

je trajala od 5-6 mjeseci, s tim da nisu svi bili sa njim u kamionu, nego su vozili i sa drugim kolegama da i oni vide kako napreduju. Nakon obuke od 5-6 mjeseci, mogli su da krenu sami na laganije vožnje. Duple posade su organizovane samo iz razloga obuke, jer ni jedan od vozača koji je došao nije bio sposoban da sam sjedne u kamion i obavlja međunarodni prevoz. Kada je on došao 2013.godine kod njega nije bio ugovor sa vozačima koji su došli kasnije poslije njega 2017. i 2018.godine. Gazda nije zaključivao ugovore sa sadržajem koji je zaključio sa tuženim, jer su počeli dolaziti vozači, firma im je služila kao autoškola, znači dolazili su na obuku i brzo odlazili. Odredbe ugovora su mu poznate, iz razloga što su svi tuženi dobili taj ugovor kada su krenuli sa njim u vožnju da ga pročitaju i da se upoznaju sa istim, te su naknadno iste potpisavali. Razlozi za otkaz tuženim su ti jer se njima nije sviđao obim posla, tvrdili su da postoje firme gdje je drugačije, a njihova firma im je poslužila da se obuče. Koliko zna niti jedan tuženi nije odradio otklazni rok, a prekidali su radni odnos, tako što dođu i kažu da neće više raditi, odnosno neće se baviti prevozom, a nakon izvjesnog vremena se pojave kao vozači u drugoj firmi i on ih je viđao na putu. Zadovoljan je radom u firmi i zato je 8 godina tu. Sve tužene je obučavao osim ovdje prisutnog Mujića. Obuka je u sklopu radnih zadataka, a kod tužitelja radi kao vozač. U njegovo ugovoru o radu nije navedeno da on obučava nove vozače, s tim da je u ugovoru navedeno da se po potrebi firme mogu obavljati i drugi poslovi. Od njegove naknade po km od 18 pfeninga, a on je vozačima koji su na obuci od sebe davao 2 pfeninga, ostalo je namirivala firma. Kroz plaću se njemu odbijali i davali tuženim koji su bili na obuci. Od njega je i od njegovih km oduzimano 500-600 KM, plus što su imali od gazde isto toliko, tako da su imali bruto plaću od oko 2.000 KM. Njemu se umanjivala plaća na uštrb novih vozača, ali je to tako dogovoreno, jer je i kod njega kada je došao u firmu bio takav princip. Poslodavac je vozačima isplaćivao po 2 pfeninga po km i još minimalna plaća. To je plaća za obuku. Nije navođena u platnim listama plaća za obuku, nego je išlo kao redovna plaća, ali o nije gledao ničiju platnu listu. Radilo se od po 2 pfeninga po km, a oni su u prosjeku oko 12-13 000 KM prelazili mjesečno. Kada je zasnovao radni odnos imao je kvalifikacijsku karticu za vozača, a to znači da je završio školu za profesionalnog vozača, a to znači da je završio školu, dobio papir, a da mu je treba obuka. Da bi dobio kvalifikacijsku karticu morao je poznavati pravila međunarodnog prevoza, konvenciju CMR, ali za to reba dodatna obuka da bi znao kako se to koristi. Kada se polože ti ispiti dobije se kvalifikacijska kartica. Neki tuženi su imali samo završene škole, a u međuvremenu dok su vršili obuku su polagali za kvalifikacijsku karticu. Aličković je imao, Tubić je imao, i Hantalović je imao, za Edina ne zna jer se nije sa njim obučavao. Nije izdavao nikakva uvjerenja i potvrdu da su uspješno prošli obuku, jer on nema to pravo, ali je mogao upoznati gazdu da su uspješno prošli obuku. Veliki je broj vozača koje je obučavao, ali ne zna koliko je broj, minimum se radi o 15-20 vozača. Neki su otišli vani da rade, i nakon toga je gazda uveo praksu zaključivanja ugovoru. Vozači nisu znali da uđu u kamion i izađu iz istog, jer postoji poseban princip izlaska iz vozila na način da se okreneš i uhvatiš za rukohvat i

tako siđeš, kako se ne bi polomio, jer postoje stepenice. Sa svim tuženim osim Mujića je išao u duplim posadama, a Mujić je išao sa Suljakovićem. Obuka je trajala čim izađu iz BiH u Hrvatsku, to je što se tiče vožnje, a što se tiče papira, dobijali su obavezu da prijavljuju sve na granici. Po njemu vozači nisu znali ni voziti. Poznato mu je da tuženi prije nego su zasnovali radni odnos kod tužitelja nisu nigdje radili kao vozači, a oni su mu to rekli. Tuženi nisu išli nakon prve vožnje u posadi sami na međunarodni prevoz.

Uvidom u ugovor o radu za Aličković Mustafu od 12.03.2018.godine, ugovor o radu za Tubić Elvisa od 23.10.2018.godine, ugovor o radu na određeno vrijeme 02-03/18 od 12.03.2018.godine za Aličković Mustafu, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 76-03/18 od 05.06.2018.godine na ime Mujić Edina, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 08-03/17 od 13.09.2017.godine za Hantalović Admira, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 08-03/17 od 13.09.2017.godine za Hantalović Admira, sud je utvrdio da je tužitelj u svojstvu poslodavca i tuženi u svojstvu zaposlenika zaključili ugovore o radu na poslovima vozača teretnog motornog vozila u međunarodnom prijevozu robe.

Uvidom u zahtjev za otkaz tuženika od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine, rješenje o otkazu ugovora o radu od 14.04.2018.godine, sa povratnicom, odluku o prestanku ugovora o radu od 19.04.2019.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, rješenje o prestanku ugovora o radu Herceg d.o.o. Maglaj broj 18-03/18 od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine i rješenje o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 16.10.2018.godine sud je utvrdio da je tužitelj tuženim otkazao ugovor o radu.

Uvidom u obavijest Trgilav osiguranja do 26.02.2019.godine, sud je utvrdio da je Trgilav osiguranja d.d. Podružnica Zenica obavijestilo tužitelja da će imati gubitak bonusa pri osiguranju njihovog teretnog vozila u slijedeće tri godine u ukupnom iznosu od 957,00 KM po polici osiguranja broj 0635386 jer je teretno vozilo reg. oznaka 181-J-944 vozač istog načinio štetu na ogradi firme u Bergamu.

Uvidom u izjavu od 06.07.2018.godine, sud je utvrdio da je tuženi Mujić Edin istom izjavio da je dana 06.07.2018.godine u 7,45 sati išao iz Halilovića prema Ilidži u Sarajevu te prilikom skretanja bilo je auto zaustavljeno na raskrsnici te je pokušao da se isključi i zakačio je paletar na desnoj strani i gumu prednju desnu na šlepi, branik, vratio se nazad i nastavio kretanje drugom dionicom puta.

Uvidom izjavu od 15.10.2018.godine, sud je utvrdio da je tuženi Mujić Edin izjavio da je prilikom izlaska sa parkinga gledajući da ne zakači parkirani

kamion zakačio na drugoj strani zadnjim krajem šlepe drugu šlepu prikolice koja je bila zakačena za kamion J-50-K-130 a parkirana 073-J-970, otkinuta na njoj prednja kuka jedna za kopčanje cerade i oštrčenje nanoseno i na prednjoj desnoj strani te iste parkirane šlepe sa prikolicom kojoj je zakačio i na njoj oštećenje na zadnjoj lijevoj strani, oštećene su dvije kuke za zakopčavanje cerade i takođe cerada na tom mjestu.

Uvidom u izjavu tuženog Mujić Edina od 15.10.2018.godine, sud je utvrdio da je da je tuženi Mujić Edin dao izjavu kojom potvrđuje da je prilikom ulaska na parking zakačio kamion 181-J-944 pri čemu je ostao trag razbijena tj. oštećena poklopac maske lijeve strane .

Uvidom u račun-otpremnicu broj 10500-1224, sud je utvrdio da je ista izdata od strane EURO DAM JAS d.o.o. Lukavac na ime Herceg d.o.o. Maglaj za gume Michelin u iznosu od 3.689,61 KM.

Uvidom u predračun broj 18-010-002667, sud je utvrdio da je isti izdat od firme Sejari d.o.o. Sarajevo na ime Herceg d.o.o. Maglaj za poklopac paletarnika u iznosu od 1.229,44 KM.

Uvidom u predračun broj 11-241/18, sud je utvrdio da je isti izdat od SSAM PLAST d.o.o. Jelah tešanj na ime Herceg d.o.o. Maglaj za izmjenu bočne strane na prikolici u iznosu od 1.076,40 KM.

Uvidom u ponudu broj BS 281118 od 28.11.2018.godine, sud je utvrdio da je na ime tužitelja izdata ponuda na ime radova ŠKRGa lijeva i limarsko-lakirerski radovi u iznosu od 1.131,38 KM.

Uvidom u fiskalni račun BF 4261 od 13.03.2019.godine, sud je utvrdio da je isti izdat od SCANIA d.o.o. Sarajevo za kupca Herceg d.o.o. Maglaj na iznos od 439,57 KM.

Uvidom u fotografije (21 kom) koje prikazuju oštećenja tmv i prikolice od strane Mujić Edina i kapije u Italiji od strane Aličković Mustafe, sud je utvrdio da su na istim fotografisana oštećenja teretnih vozila tužitelja.

Uvidom u ugovor o prevozu od 02.07.2012.godine sud je utvrdio da je tužitelj kao prijedvoznik sa Natron Hayat d.o.o. Maglaj kao naručiocem zaključio ugovor o prevozu dana 02.07.2012.godine radi prevoza kraft i MG papira na relaciji Natron –Hayat d.o.o. Maglaj –Italija u količini od 600 tona mjesečno za period 2012. godinu.

Uvidom u anex istog ugovora od 08.09.2018.godine, sud je utvrdio da je tužitelj kao prijedvoznik sa Natron Hayat d.o.o. Maglaj kao naručiocem zaključio Anex V ugovor o transportu dana 08.03.2018.godine kojim se produžava rok

trajanja osnovnog ugovora broj UG-201/12 od 02.07.2012.godine na i period od 01.02.2018.godine 01.02.2019. godine.

Uvidom u izvještaj o trajanju privremene nesposobnosti – spriječenosti za rad od 19.10.2018.godine, sud je utvrdio da je tuženi Aličković Mustafa bio sprečen za rad od 05. do 19.10.2018.godine te od 19. do 20.10.2018.godine

Uvidom u kvalifikacijska kartica za vozača na ime Aličković Mustafe broj 15767, sud je utvrdio da je na ime tuženog Aličković Mustafu izdata kvalifikaciona kartica vozača broj 15767 sa važnosti od 02.04.2018.godine do 02.04.2023.godine

Uvidom u platne liste za mjesec januar, februar, mart 2018.godine, sud je utvrdio da je tužitelj tuženom Aličković Mustafi izdao platne liste za januar, februar, mart i april 2018.godine.

Uvidom u zahtjev za raskid radnog odnosa od 05.10.2018.godine, sud je utvrdio da je tuženi Aličković Mustafa dana 05.10.2018.godine tužitelju kao poslodavcu podnio zahtjev za raskid radnog odnosa zbog strsa na prošloj turi.

Uvidom u kopija pasoša na ime Aličković Mustafe 87351157, sud je utvrdio da je na ime Aličković Mustafe izdat pasoš dana 04.10.2017.godine sa važenjem do 04.10.2027.godine

Uvidom u potvrda o povratu dokumenata uposlenika broj 15-03/18 od 19.10.2018.godine, sud je utvrdio od strane tužitelja dana 19.10.2018.godine izdata potvrda kojom se vraćaju dokumenti uposlenik koji su primljeni u arhivu firme dana 12.03.2018.godine.

Uvidom u ispis kartice vozač od 15.01.-01.03.2018.godine i 01.03.-01.06.2018.godine, sud je utvrdio da je na ime tuženog Aličković Mustafe sačinjen ispis aktivnosti vozača.

Uvidom u potvrda o aktivnostima od 07.05., 15.05., 22.05., 29.05., 20.06., 12.06., 16.06., 22.06., 30.06., 09.07., 16.07., 23.07., 30.07., 06.08., 13.08., 18.08., 25.08., 07.09. i 29.09.2018.godine, sud je utvrdio da su istim evidentirane aktivnosti vozača Aličković Mustafe

Uvidom u uvjerenje o službenim činjenicama PS Maglaj broj 08-02-10/2-04-1-834/19 od 28.05.2019.godine, sud je utvrdio da je dana 16.10.2018.godine evidentirana prijava Mujić Edina koji je prijavio Herceg Emira vlasnika firme Herceg d.o.o. Maglaj i direktora firme Herceg Denija da mu ne dozvoljavaju da iz teretnog motornog vozila marke Scania reg. oz. K40-O-522 kojim je Mujić zadužen u firmi kao uposlenik uzme svoje lične stvari.

Uvidom u pregled istorije osiguranja Porezne uprave F BiH za Mujić Edina, sud je utvrdio da je da je tuženi Mujić Edin bio prijavljen kod tužitelja od 06.06.2018. godine do 16.10.2021. godine .

Uvidom u kartica vozača za Mujić Edina, sud je utvrdio da je na ime tuženog Mujić Edina izdata kvalifikaciona kartica vozača broj 12918 sa važnosti od 13.12.2016. godine do 13.12.2021. godine

Uvidom u poziv tuženog od 17.09.2010. godine, sud je utvrdi da je tužitelj pozvao tuženog Mujić Edina da dana 22.10.2018. godine lično u firmi razduži stvari i dokumentaciju i preuzme svoje stvari.

Uvidom u platne liste za mjesec juli, august i septembar 2018. godine, sud je utvrdio da je tužitelj tuženom Mujić Edinu izdao platnu listu za mjesec juli, august i septembar 2018. godine sa obračunom po putnim nalogima .

Uvidom u jedna izjava tuženog Mujić Edina bez datuma, sud je utvrdio da je da je tuženi Mujić Edin dao izjavu da je prilikom izlaska sa parkinga gledajući da ne zakači parkirani kamion zakačio na drugoj strani zadnjim krajem šlepe drugu šlepu prikolice koja je bila zakačena za kamion te da je otkinuta prednja kuka za kopčanje cerade te dvije kuke na zadnjoj strani na prikolici koju je zakačio.

Uvidom u kvalifikacijska kartica vozača Hantalović Admira, sud je utvrdio da je na ime tuženog Hantalović Admira izdata kvalifikaciona kartica vozača broj 14332 sa važnosti od 03.08.2017. godine do 03.08.2022. godine

Uvidom u odluka (zahtjev) tuženog Hantalović Admira za otkaz ugovora o radu od 14.03.2019. godine, sud je utvrdio da je tuženi Hantalović Admir tužitelja obavijestio dana 14.03.2018. godine da je donio odluku o otkazu ugovora o radu broj 08-03/17 od 13.09.2017. godine .

Uvidom u zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa Hantalović Admira od 16.04.2018. godine sud je utvrdio da je tuženi Hantalović Admir 16.04.2018. godine podnio Kantonalnoj upravi za inspekcijske poslove ZE DO kantona zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa zbog radi zaštite prava iz radnog odnosa po odredbi člana 104., 165 i 171. Zakona i radu.

Uvidom u kartica vozača V0027049, sud je utvrdi da je izdata na ime Antalović Admira sa datumom izdavanja 07.07.2017. godine do 07.07.2022. godine

Uvidom u vozačka dozvola broj 4J900235K, sud je utvrdio da je na ime Antalović Admira izdata vozačka dozvola sa važnošću od 26.07.2016. godine do 26.07.2026. godine.

Uvidom u kvalifikacijska kartica za Tubić Elvise, sud je utvrdio da je na ime tuženog Tubić Elvise izdata kvalifikaciona kartica vozača broj 17054 sa važnosti od 22.11.2018. godine do 22.11.2023. godine

Uvidom u prijavu/odjavu osiguranika Tubić Elvise kod Bau Partner d.o.o Lukavac, sud je utvrdio da je bio prijavljen u navedenoj firmi od 03.09.2018. godine do 19.10.2018. godine.

Uvidom u prijavu / odjavu osiguranika Tubić Elvise kod HB Donja Lokna, sud je utvrdio da je tuženi Tubić Elvis sa danom 16.08.2018. godine prijavljen kod PU Gračanica.

Uvidom u uvjerenje o osiguranje Porezne ispostave Žepče od 08.12.2020. godine za Mujić Edina, sud je utvrdio da je tuženi Mujić Edin bio prijavljen kod tužitelja kao poslodavca u period od 06.06.2018. godine do 16.10.2018. godine

Uvidom u uvjerenje o osiguranju Porezne ispostave Zavidovići od 09.12.2020. godine za Aličković Mustafu, sud je utvrdio da je tuženi Aličković Mustafa bio prijavljen kod tužitelja u periodu od 12.03.2018. godine do 05.10.2018. godine.

Uvidom u uvjerenje o osiguranju za Hantalović Admira sud je utvrdio da je tuženi bio prijavljen kod tužitelja od 13.09.2017. godine do 04.04.2018. godine.

Uvidom u uvjerenje o osiguranju Porezne ispostave Gračanica od 09.12.2020. godine za Tubić Elvise sud je utvrdio bio prijavljen kod tužitelja od 23.10.2018. godine do 15.04.2019. godine.

U svom nalazu vještak ekonomske struke Softić Diana daje da prosječna realizacija dvije prijevoznike ture u inostranstvo (nema organizovanog prijevoza u zemlji) po godinama iznosi: 2017. godine 4.797,48 KM, 2018. godinu 4.837,16 KM, 2019. godinu 4.962,34 KM. Tužitelj je po povratnim turama fakturisao svom kupcu po dvije ture (prijevoza), a prihod za povratne ture je prosječno iznosio 4.749,34 KM. Za tužitelja je isplativije organizovati duple povratne ture, bez obzira na broj vozača, jer u tom slučaju on ima prihod i u dolasku i u povratku, jer na put ide "pun" i sa puta se vraća "pun" što znači da može ostvariti prihod i u dolasku i u povratku sa istim troškovima. Tužitelj je prilikom isplate zadnje plaće za svakog od tuženika vršio umanjene isplate i to kako slijedi: Aličković Mustafa, 78,70 KM, Mujić Edin 217,00 KM, Antalović Admir 50,48 KM, Tubić Elvis 179,50 KM. U periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine tužitelj nije bio prijavio Aličković Mustafu pa shodno tome nije evidentirana isplata plaće i pripadajućih doprinosa u poslovnim knjigama tužitelja, niti u fondovima za doprinose i poreze. Prosječna realizacija za analizirane fakture iznosi 4.749,34 KM, prosječni troškovi iznose 4.014,24 KM, a prosječna dobit iznosi 735,10 KM. Dalje navodi da vještaku nisu predloženi dokazi na ime troškova školovanja vozača, a odluka prema informacijama tužitelja se odnosi na upućivanje na put

sa iskusnim vozačima i ti troškovi se odnose samo na troškove isplate bruto plaće. Tuženi su objavljeni kao zaposlenici tužitelja prema evidencijama tužitelja i to: Aličković Mustafa je objavljen 05.10.2018.godine, Mujić Edin je objavljen 16.10.2018. godine, Hantalović Admir je objavljen 04.04.2018.godine, Tubić Elvis je objavljen 15.04.2019.godine. Prije zasnivanja radnog odnosa svi tuženi su bili u radnom odnosu i to Aličković Mustafa je bio zaposlen kod JP ŠPD Zavidovići do 31.12.2017.godine, Mujić Edin je bio zaposlen kod SK-ŠPED Sarajevo do 25.12.2017.godine, Hantalović Admir je bio zaposlen kod OFIČINA METAL MEKANIKA ERMEN d.o.o. Zavidovići od 09.05.2017. godine a Tubić Elvis je bio zaposlen kod BAU Partner d.o.o. do 19.10.2018 godine.

U svom nalazu vještak saobraćajne struke Franjo Zovko daje da su predmetni vozači obavljaju prijevoz u međunarodnom prijevozu (Italija, Francuska) sa udvojenim posadama a vozač Edin Mujić je i sam obavljao prijevoz za Italiju (u Verona). U svim primjerima a koje je obrađivao, prijevoz sa teretom se obavljao i u povratnim vožnjama za BiH. Vremena obavljanja prijevoza vještak je pojedinačno analizirao po realizacijama i može sa sigurnošću zaključiti da se prijevoz sa udvojenom posadom obavio u kraćem vremenskom intervalu nego kao sa jednim vozačem. Ako se prijevoz sa udvojenom posadom obavi za 4,0 dana, taj isti prijevoz jedan vozač bi obavio za oko 6 dana. Vozači se moraju pridržavati propisa koji definiraju vrijeme vožnje, odmor radno vrijeme. Ako imaju odvojenu posadu vozača svaki od vozača može imati 9 sati vožnje, a dva puta sedmično mogu produžiti i na 10 sati, nakon čega se odmaraju 9 sati (umanjeni odmor) ili 11 sati (puni odmor), poslije toga opet po 9 sati vožnje tako da udvojena posada vozača može imati 9,0 sati vožnje više od posade sa jednim vozačem u jednom ciklusu radnog vremena nakon koje slijedi odmor. Vještak navodi da nije dobio narudžbenice za prijevoz pa se nije mogao referirati u kojem vremenskom roku je prijevoz trebao biti izvršen. Napominje da je po ugovoru o prijevozu između Natron Hayat (naručilac) i Herceg d.o.o. Maglaj (prijevoznik) u članu 5. Ugovora stoji da se prijevoznik obavezuje izvršiti prijevoz u roku od 4 dana od dana utovara. Po vještaku ovaj rok se prema priloženim destinacijama istovara može ispoštavati i sa jednim vozačem, a naravno dosta prije će izvršiti prijevoz sa udvojenom posadom. Vještak ukazuje na činjenicu da nema dokaza da predmetna vozila nisu bila na vožnjama u vremenu od 30 dana poslije prekida radnog odnosa sa predmetnim vozačima (na predmetnim nalogima su vožnje za vrijeme trajanja Ugovora o radu predmetnih vozača).

U svom nalazu vještak mašinske struke Seferović Rifet je naveo da je zbirna rekapitulacija visine štete za poluprikolicu i tegljač sa sedlom i dijelovi za zamjenu u iznosu od 2.371,12 KM, radovi potrebni za popravku 717,22 KM, potrošeni materijal potreban za popravku 317,36 KM, što ukupno iznosi 3.405,17 KM uz PDV od 578,97 KM što iznosi ukupno 3.984,37 KM te je po vještaku ukupna visina materijalne štete na poluprikolici i tegljaču tužitelja pričinjena od strane Mujić Edina u iznosu od 3.405,70 KM bez PDV odnosno 3.984,67 KM sa uračunatim PDV-om.

Nakon ocjene svih dokaza pojedinačno i svih dokaza zajedno temeljem člana 8. Zakona o parničnom postupku sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Članom 154. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ 29/78, „Službeni list RBiH“ 2/92, 13/94 i „Službene novine FBiH“ 29/03) u daljem tekstu ZOO, propisano je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je naknaditi je, ako se ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Za štetu od stvari ili djelatnosti od kojih potiče povećana opasnost za okolinu, odgovara se bez obzira na krivicu.

Da bi po odredbama člana 154. Zakona o obligacionim odnosima postojala odgovornost štetnika za naknadu štete, potrebno je da su ispunjene zakonske pretpostavke: 1. da šteta postoji, 2. da je prouzrokovana protivpravnom radnjom ili propuštanjem, 3. da se radnja ili propuštanje mogu pripisati u krivicu štetnika, 4. da postoji uzročna veza između radnje, odnosno propuštanja i nastale štete.

Odredbom člana 89. stav 1. Zakona o radu („Sl. Novine FBiH“ broj 26/16 i 89/18) je propisano da radnik koji na radu ili u vezi sa radom namjerno i zbog krajnje nepažnje prouzrokuje štetu poslodavcu dužan je štetu nadoknaditi.

Odredbom člana 90. stav 1. Zakona o radu je propisano da ako se naknada štete ne može utvrditi u tačnom iznosu ili bi utvrđivanjem njenog iznosa poruzrokovalo nesrazmjerne troškove Kolektivnim ugovorm ili Pravilnikom o radu može se predvidjeti da se visina naknade štete utvrđuje u paušalnom iznosu, načinu utvrđivanja paušalnog iznosa i organ koji tu visinu utvrđuje kao i druga pitanja u vezi sa ovom naknadom.

Odredbom člana 104. istog Zakona propisano je da se otkaz daje u pismenoj formi, a stavom 2. istog člana da je poslodavac obavezan u pisanoj formi obrazložiti otkaz, te stavom 3. istog Zakona da se otkaz dostavlja radniku odnosno poslodavcu kojem se otkazuje.

Odredbom člana 105. st. 1. Zakona o radu propisano je da otkazni rok ne može biti kaći od 7 dana u slučaju da radnik otkazuje Ugovor o radu, ni kraći od 14 dana u slučaju da poslodavac otkazuje Ugovor o radu.

Među parničnim strankama nije sporno da su tuženi bili uposlenici kod tužitelja kao vozači teretnih motornih vozila na međunarodnom transportu te da je istim prestao radni odnos kod tužitelja po rješenju o otkazu ugovora o radu što je sud utvrdio uvidom u ugovor o radu za Aličković Mustafu od 12.03.2018.godine, ugovor o radu za Tubić Elvisa od 23.10.2018.godine, ugovor o radu na određeno vrijeme 02-03/18 od 12.03.2018.godine za Aličković

Mustafu, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 76-03/18 od 05.06.2018.godine na ime Mujić Edina, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 08-03/17 od 13.09.2017.godine za Hantalović Admira, ugovor o radu na određeno vrijeme broj 08-03/17 od 13.09.2017.godine za Hantalović Admira te zahtjev za otkaz tuženika od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine, rješenje o otkazu ugovora o radu od 14.04.2018.godine, sa povratnicom, odluku o prestanku ugovora o radu od 19.04.2019.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 14-03/18 od 19.10.2018.godine, rješenje o prestanku ugovora o radu Herceg d.o.o. Maglaj broj 18-03/18 od 05.10.2018.godine, odluku o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 23.10.2018.godine i rješenje o prestanku ugovora o radu broj 16-03/18 od 16.10.2018.godine.

Sporno je među parničnim strankama da li tužitelju pripada pravo na troškove obuke u slučaju prijevremenog otkaza kao i isplate od strane tuženih tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona, odnosno nekorištenja kamiona zbog iznenadnog otkaza te štete pričinjene zbog neisplate bonusa od strane osiguravajućeg društva te štete na vozilu, kao i to da li tuženi imaju pravo zahtijevati da se utvrdi u da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme zaključen između zaposlenika tuženih i tužitelja kao poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. Stav 1. alineia 22. i član 16. Stav 6. istog ugovora.

Odlučujući o postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja kojim traži da se obaveže prvotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 10.784,16 KM, drugotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 8.232,86 KM, trećetuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.797,48 KM te četvrtotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.827,16 KM sud cijeni da je djelimično osnovan tužbeni zahtjev tužitelja u podgedu zahtjeva u odnosu prvo tuženog i drugo tuženog koji se odnosi na zahtjev za isplatu štete koju je tužitelj trpio zbog neisplate bonusa osuguranja i zahtjeva na ime naknade štete namotornom vozilu tužitelja kojim je upravlja o drugo tuženi Mujić Edim

Naime iz provedenih dokaza uvidom u obavijest Trgilav osiguranja do 26.02.2019.godine, sud je utvrdio da je Trgilav osiguranja d.d. Podružnica Zenica obavijestilo tužitelja da će imati gubitak bonusa pri osiguranju njihovog teretnog vozila u slijedeće tri godine u ukupnom iznosu od 957,00 KM po polici osiguranja broj 0635386 obzirom da je vozač teretnog vozila reg. oznaka 181-J-944 pričinio štetu koja se dogodila u Italiji po zelenoj karti, kojom je prilikom vozač Aličković Mustafa načinio štetu na ogradi firme Treviola u ulici DE Gasperi 16 Bergamo u Italiji sa proikolicom koja je bila zakačana za teretno vozilo reg. oznaka 181-J-944 zbog čega je sud obavezao prvotuženog temeljem člana 154. Zakona o obligacionim odnosima i člana 89. Zakona o radu da tužitelju namiri iznos od 957,00 KM na ime gubitak bonusa pri osiguranju njihovog teretnog vozila. Visinu štete sud je utvrdio iz obavijest Trgilav osiguranja do 26.02.2019.godine, jer je isti akt izdat od ovlaštenog osiguranja i isti nije osporen od strane tuženog.

Navode tuženog aličković Mustafe istaknute u toku postupka da nije počinio štetu teretni vozilom reg. oznaka 181-J-944 na ogradi firme Treviola u ulici DE Gasperi 16 Bergamo u Italiji sud nije cijenio kao osnov da se tuženi oslobodi odgovornosti za nastalu štetu tužitelju je prvotučeni nije predložio niti izveo niti jedan dokaz kojim te tvrdnje dokazao što je bio dužan temeljen člana 123.Zakona o parničnom postupku zbog čega su njegovi navodi ostali neutemeljeni i suprotni tvrdnjama tužitelja koji je dokazao izvođen predloženog materijalnog dokaza obavijesti Trgilav osiguranja do 26.02.2019.godine.

Sud cijeni da je osnovan zahtjev tužitelja da se drugo tuženi Mujić Edin obaveže da tužitelju isplati iznos od 3.984,67 KM na ime štete koju je pričinio na teretnom vozilu tužitelja jer iz izjava drugo tuženog proizilazi da je 15.10.2018.godine Mujić Edin prilikom ulaska na parking zakačio kamion 181-J-944 pri čemu je ostao trag razbijena tj. oštećena poklopac maske lijeve strane te da je prilikom izlaska sa parkinga gledajući da ne zakači parkirani kamion zakačio na drugoj strani zadnjim krajem šlepe drugu šlepu prikolice koja je bila zakačena za kamion te da je otkinuta prednja kuka za kopčanje cerade te dvije kuke na zadnjoj strani na prikolici koju je zakačio kao i to da je dana 04.04.2018.godine prilikom izlaska iz Halilovića prema Ilidži prilikom skretanja zakačio paletu na desnoj strani i gumu prednju desnu na šlepi.

Iz nalaza vještaka mašinske struke sud je utvrdio da visina štete za poluprikolicu i tegljač sa sedlom i to na ime dijelova za zamjenu u iznosu od 2.371,12 KM, radova potrebnih za popravku 717,22 KM, potrošenog materijala potreban za popravku 317,36 KM, što ukupno iznosi 3.405,17 KM uz PDV od 578,97 KM što iznosi ukupno 3.984,37 KM, te je po vještaku ukupna visina materijalne štete na poluprikolici i tegljaču tužitelja pričinjena od strane Mujić Edina u iznosu od 3.405,70 KM bez PDV odnosno 3.984,67 KM sa uračunatim PDV-om.

Ovaj nalaz sud prihvata kao objektivan i tačan, jer je sačinjen od strane stručnog lica koji rasplaže stručnim znanjem iz ove oblasti, a nalaz vještaka je jasan i razumljiv, jer su u istom navedeni svi parametri bitni za obračun štete na vozilu.

Kako je tužitelj dokazao da je tuženi Mujić Edin pričinio štetu na teretnom vozilu tužitelja kojim je upravljao to ga je sud temeljem člana 154.Zakona o obligacionim odnosima i člana 89. Zakona o radu, obavezao da tužitelju namiri iznos od 3.984,67 KM.

Sud nije cijenio navode tuženog Mujić Edina date u toku postupka da nije pričinio štetu tužitelju prilikom obavljanja poslova vozača te da je bio primoran da potpiše izjave, te da nije oštetio motorno vozilo tužitelja, sud nije cijenio kao osnov da se drugotučeni oslobodi obaveze isplate naknade štete tužitelju jer drugotučeni nije predložio niti izveo niti jedan dokaz kojim bi te tvrdnje dokazao što je bio dužan temeljem člana 123.Zakona o parničnom postupku, zbog čega

su njegovi navodi ostali neutemeljeni i suprotni tvrdnjama tužitelja koji je dokazao izvođenjem predloženih dokaza i to izjava drugotuženog, fotografija oštećenja vozila i vještačenjem po vještaku mašinske struke da je drugotuženi odgovoran za nastalu štetu na vozilu tužitelja.

U pogledi zahtjeva tužitelja da se prvotuženi obaveže za isplatu 9.827,1 KM da se drugotuženi obaveže da tužitelju isplati ukupan iznos od 4.248,19 KM da se trećetuženi obaveže da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.797,48 KM kao i da se obaveže i četverotuženi da tužitelju isplati ukupan iznos od 9.827,16 KM, sud cijeni da je isti zahtjev neosnovan. Naime tužitelj nije dokazao da je vršio obuku tuženih za međunarodni transport, te da mu je nastala šteta prestankom radnog odnosa tuženih kod tužitelja, da su tuženi dužni nadoknaditi tužitelju dvije prosječne realizacije kamiona. Uzrokovanje štete podrazumjeva takvo faktično uzrokovanje štete drugom koje pravni poredak, pravo u objektivno smislu sadržano u Zakonu o obveznim odnosima, osuđuje kao nedopušteno i zbog toga na tu činjenicu nadovezuje nastanak i postojanje obvezno-pravnog odnosa odgovornosti za prouzrokovanu štetu po kojem odnosu je dužnik-štetnik dužan, a vjerovnik-oštećenik ovlašten da se faktično uzrokovana šteta nadoknadi. Da bi se radilo o naknadi štete, za odštetnu odgovornost potrebno je da neko lice štetu pretrpi, kao i to da za postojanje odgovornosti nekog lica za naknadu štete postoji i uzročna veza između štetnikove radnje i nastale štete, odnosno da je šteta posljedica radnje ili propuštanje štetnika.

Po mišljenju suda tužitelj nije dokazao postojanje štete i da su tuženi odgovorni za nastalu štetu tužitelju jer iz predloženih i provedenih dokaza ne proizilazi da su tuženi obučavani od strane tužitelja za vozače međunarodnog transporta i da je tužitelj ovlašten da obučava vozače za međunarodni transport. Naime tuženi su prilikom zasnivanja radnog odnosa ispunjavali uslove za vozača teretnih vozila što proizilazi iz provedenih dokaza i to kvalifikacione kartice vozača za tužene kao i iskaza tuženih. Takođe tužitelj nije dokazao da nije koristio vozne jedinice koje su vozili tuženi nakon prestanka radnog odnosa tuženih čime je tužitelju nastala šteta jer na te okolnosti tužitelj nije predložio i proveo dokaze što je prema odredbi člana 123. Zakona o parničnom postupku bio dužan. Naime, prema odredbama člana 154. Zakona o obligacionim odnosima tužitelj je bio u obavezi da dokaže da su tuženi odgovorni za štetu počinjenu protivpravnom radnjom zbog koje je nastala šteta tužitelju, kao i postojanje uzročne veze između štetne radnje i štete kao posljedice. Ove pretpostavke moraju se ispuniti kumulativno i ako jedna izostane nema odgovornosti za štetu. Uzrokovanje štete podrazumjeva takvo faktično uzrokovanje štete drugom koje pravni poredak, pravo u objektivnom smislu sadržano u Zakonu o obveznim odnosima, osuđuje kao nedopušteno i zbog toga na tu činjenicu nadovezuje nastanak i postojanje obvezno-pravnog odnosa odgovornosti za prouzrokovanu štetu po kojem odnosu je dužnik-štetnik dužan, a vjerovnik-oštećenik ovlašten da se faktično uzrokovana šteta nadoknadi. Da bi se radilo o naknadi štete, za odštetnu odgovornost potrebno je

da neko lice štetu pretrpi, kao i to da za postojanje odgovornosti nekog lica za naknadu štete postoji i uzročna veza između štetnikove radnje i nastale štete, odnosno da je šteta posljedica radnje ili propuštanje štetnika. Takođe tužitelj je bio dužan dokazati da krivica postoji kada je štetnik prouzrokovao štetu namjerno ili nepažnjom.

Kako tužitelj temeljem člana 123. st.1. Zakona o parničnom postupku nije dokazao da su mu tuženi nanijeli štetu i da su za istu krivi, kao i to da su štetnici štetu prouzrokovali namjerno ili nepažnjom, a što je bio dužan dokazati, kako bi sud tužbeni zahtjev tužitelja ocijenio osnovanim, a osim toga tužitelj nije dokazao relevantnim dokazima visinu štete, zbog čega je sud temeljem člana 154. Zakona o obligacionim odnosima odbio tužitelja sa tužbenim zahtjevom kojim zahtjeva da se prvotuženi obaveže na isplatu 9.827,16 KM da se drugotuženi obaveže da tužitelju isplati iznos od 4.248,19 KM da se trećetuženi obaveže da tužitelju isplati iznos od 9.797,48 KM kao i da se obaveže četvrtotuženi da tužitelju isplati iznos od 9.827,16 KM, kao neosnovanim.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tuženih kojim traže da se utvrdi da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 Od 12.03.2018. godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 22. i član 16. stav 6., da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 16. stav 5., da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017.godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg" d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 20. i član 16. stav 5., da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018. godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvise i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 22 i 16. stav 6., te da je tuženi Aličković Mustafa zasnovao radni odnos kod tužitelja u periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine, što je tužitelj dužan priznati sud cijeni da je isti zahtjev neosnovan.

Odredbom člana 103. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. List R BiH“ broj 2/92, 13/93, 13/94 i „Sl. Novine F BiH“ broj 29/03) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu, prinudnim propisima ili moralu društva je ništav, ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako Zakon u određenom slučaju ne propisuje šta drugo.

Naime tuženi su skladu sa članom 103. Zakona o obligacionim odnosima bili u obavezi dokazati da je predmet odnosno osnov ugovora o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 Od 12.03.2018. godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 22. i član 16. stav 6., da je djelomično ništavan ugovor o

radu na određeno vrijeme, broj: 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to u odredba člana 16. stav 5., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017.godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg" d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 alineja 20. i član 16. stav 5., da je djelomično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018. godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvisa i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineja 22 i 16. Stav 6., nedopušten odnosno da je protivan ustavom utvrđenim načelima društvenog uređenja , prinudnim propisima i moralu društva koje uslove tuženi nisu dokazali, a što su bili dužni temeljen člana 123. Zakona o parničnom postupku dokazati . Naime da bi tuženi uspjeli sa tužbenim zahtjevom bili su u obavezi dokazati da ugovore o radu i to odredbe člana 4. stav 1. alineia 22. i član 16. stav 6., pravni poredak ne priznaje pravno dejstva, da je sadržaj ugovora suprotan sa sadržajem propisa imperativne prirode da je protivan moralu odnosno moralnim normama ili da ugovorne strane nisu imale poslovnu sposobnost , da je postojao nespornost prilikom izjave volje, da je postojala nemogućnost, nedopuštenost i neodređenost, odnosno neodredivost predmeta obaveze, nedopuštenost i nepostojanje osnove ili nepostojanje forme, a što tuženi u toku postupka nisu dokazali .

Sud nije prihvatio navode tuženih da odredbe ugovora o radu ništavne kako to tuženi predlažu jer su tuženi prilikom zaključivanja ugovora o radu bili upoznati sa navedenim odredbama i sa istim su se saglasili jer su ugovore potpisali i pristali na tako utvrđene obaveze .

Osim toga sud cijeni da tuženi nemaju pravni interes nakon što im je prestao radni odnos kod tužitelja i ugovori o radu zaključeni sa tužiteljem su izgubili pravnu snagu, tražiti utvrđenje da je ugovor o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 Od 12.03.2018.godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineia 22. i član 16. stav 6., da je djelomično ništavan, ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to u odredba člana 16. stav 5., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017. godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg" d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 alineja 20. i član 16. Stav 5., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018.godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvisa i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineja 22 i 16. stav 6. te da je Aličković Mustafa zasnavao radni odnos kod tužitelja u periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine, zbog čega je sud odlučio kao u izreci.

Na osnovu iznesenog sud je temeljem člana 103.Zakona o oblligacionim odnosima odlučio kao u izreci presude i obzirom da tuženi nisu dokazali da su

ugovori o radu protivni ustavnom uređenju, prinudnim propisima ili moralu društva, te odbio tužene sa tužbenim zahtjev kojim traže da se utvrdi da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme broj 02-03/18 od 12.03.2018. godine zaključen između zaposlenika Aličković Mustafe i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1. alineja 22. i član 16. stav 6., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 7603/18 od 05.06.2018. godine zaključen između zaposlenika Mujić Edina i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to u odredba člana 16. stav 5., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 0803/17 od 13.09.2017. godine zaključen između zaposlenika Hantalović Admira i poslodavaca Herceg" d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 alineja 20. i član 16. stav 5., da je djelimično ništavan ugovor o radu na određeno vrijeme, broj: 1903/18 od 23.10.2018. godine zaključen između zaposlenika Tubić Elvisa i poslodavaca „Herceg“ d.o.o. Maglaj i to odredba člana 4. stav 1 . alineja 22 i 16. stav 6., te da je da je tuženi Aličković Mustafa zasnovao radni odnos kod tužitelja u periodu od 15.01.2018. godine do 11.03.2018. godine, što je tužitelj dužan priznati.

U pogledu ostalih dokaza predloženih od strane tužitelja i tuženih sud iste nije cijenio , jer isti nisu od uticaja na drugačiju odluku suda obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev.

O troškovima postupka sud je odlučio shodno odredbi člana 386.st.2. Zakona o parničnom postupku na način da svaka strane snosi svoje troškove postupka.

Sudija
Bradarić Seka

Pravna pouka: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana donošenja ove presude za tužitelja a u odnosu na tužene od dana prijema iste. Žalba se predaje Kantonalnom sudu u Zenici u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotne strane , a putem ovog suda.